

Kovács Géza

Evangelizáció

Baptista Teológiai Akadémia Missziói Szak jegyzete
1994

I. FEJEZET

Az evangélizáció

1. Az evangélizáció fogalmának meghatározása.

Az evangélizáció témaköre alatt a lélekmentés legkülönbözőbb módszereit értjük. Márk a róla elnevezett evangélium írója amikor Jézus egész 3 éves tevékenységét jellemzi, ezt írja: "Így hirdette az Isten evangéliumát: Betelt az idő, és egészen közel van már az Isten országa: térjete meg és higgyetek az evangéliumban!" (Mk 1:14/b-15)

Jézus evangélium hirdetésébe beletartozott az - ahogyan Márk folytatja - amikor **névszerint megszólítja** és elhívja Simont és Andrást, majd a Zebedeus fiakat (Mk 1:16-20). Evangéliumot hirdetett, amikor a zsinagógában **tanított** (Mk. 1:21) és amikor utána Péter anyósánál "az egész város összegyűlt" (Mk. 32-33) Jézus **egész földi élete** "evangélium", Isten jó híre volt Ő a világ felé... Mindaz amit Jézus szólt, tanított és cselekedett rámutat arra, hogyan lehet és kell embereket menteni a bűn halálából az életre, a kárhozból az üdvösségre. Jézus evangélizáló életmódot élt és erre nevelte, tanította a tanítványokat is.

Amikor tehát evangélizációról beszélünk nemcsak az ígehirdetésnek egy bizonyos műfajára gondolunk, hanem egy lélekmentésre beállított életmódra és életszemléletre, és az ilyen célból végzett sokféle tevékenységre.

Evangélizációt tartott Péter apostol az első pünkösd napján Jeruzsálemben, amikor 3.000 ember megtért. Evangélizációt tartottunk 1989 júliusában Budapesten a Népstadionban, amikor mintegy 100.000 ember hallgatta a Billy Graham által hirdetett evangélium üzenetét és sokakat megragadott az Isten megtérésre hívó szava. De evangélizációnak kell tekintenünk azt is, amikor Jézus egy éjjel négy szemközt beszélgetett Nikodémussal és megmondta neki, hogy ujjá kell születnie, ha meg akarja látni az Isten országát (Ján. 3:1-16), vagy amikor Fülöp felült egy etióp főember hintójára és a megöletett Barányról szóló Ézsaiási prófécia alapján Jézus kereszthalálához és megtérésre vezette el egyszemélyű hallgatóságát. (Csel. 8:26-40)

Az evangélizáció témaköréhez tartozik az is, hogy miként készítsünk elő egy tömegevangélizációs alkalmat, vagy sorozatot és az is, hogyan kezdeményezzünk lélekmentési céllal beszélgetést a munkatársunkkal, vagy éppen az utcán egy alkalmi útítársunkkal.

Az evangélizáció témaköre tehát felöleli mindazokat a tevékenységeket amelyek kifejezetten azt a célt szolgálják, hogy embereket megtérésre vezessünk.

Sőt még az is evangélizálásnak számít ha régi hívőkből álló gyülekezet szokásokba, vagy törvényeskedésbe merevedett légkörét kell áttörni és megközömbösödött, vagy elvilágiasodott tagjait szeretnénk megeleveníteni. Hiszen a gyülekezet csak akkor alkalmas a lélekmentésre ha a Szentlélek uralma alatt "szülőképes" állapotban van. Gyakran tehát régen megtért tagokból álló gyülekezetben is a megtérésre, a mély bűnbánatra és a megbocsátó isteni kegyelemben való megújulásra hívó evangéliumi üzenetre van szükség. Jézus egyik legmegrázóbb megtérésre hívó üzenete egy megközömbösödött gyülekezet felé hangzott el... Így szól ez az evangélizációkon gyakran használt ige: "Íme az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem" (Jel. 3:20)

Az evangélizáció témaköre tehát nagyon széleskörű, mind a célbavett hallgatóságot, mind a szolgálattevőket, mind pedig a mondanivaló tartalmát és a módszerét illetően. A cél azonban mindig ugyanaz: emberek megmentése a kárhozattól az üdvösségre, a halálból az életre!

Az evangélizáció fogalmához tartozik egy evangélizációs kampány gondos előkészítése, az evangélizációs alkalmak rendezése ill. lebonyolítása, a megtérést keresők és az evangélium által megérintett személyek körültekintő, gondozása és elvezetésük a Krisztus befogadására egészen addig amíg beépülnek egy helyi gyülekezetbe. De evangélizációnak tekintendő az is, ha egy buzgó keresztyén egyszemélyben tudatos mentő-szolgálatot végez a munkatársa, a diáktársa, a szomszédja, vagy egy rokona felé. A buzgó odaszánás mellett erre is fel kell készülni és a Lélek vezetése szerint megfelelő bölcsességgel kell közeledni az emberekhez. Sokan úgy tartják, hogy ez a "személyes" evangélizáció a leghatékonyabb, de jelentős eredményre csak úgy vezet ha egy-egy gyülekezetnek legtöbb tagja beáll ebbe a szolgálatba.

2. Isten legfontosabb munkája ezen a földön az evangélizáció

Néhány ige, melyek az evangélizáció lényegére mutatnak rá.

1. Lukács 19:10 Jézus Krisztus "azért jött", hogy megkeresse és megtartsa az elveszetteket.

Ez az evangélizáció! Minden ember elveszetteként jön e világra. Isten az evangélium - az evangélizáció - által keres minden embert.

2. Gal. 1:4 "Jézus Krisztus önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson

minket a jelenlegi gonosz világból" Ezt végzi az evangélizáció. Jézus Krisztus nemcsak megkeres, hanem "**kiszabadít**" az "atyáinktól örökölt hiábavaló életből", a megromlott emberi természetünk rabságából.

3. Róm 1:16. "Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Istennek ereje az, minden hívőnek üdvösségére". Az evangélizáció az evangélium Isten erejében való megszólalása. Nem szép beszéd, nem teológiailag tiszta érvelés, vagy magasröptű előadás a hit titkairól, esetleg elmélyült szövegmagyarázat egy megadott textusról. Noha az evangélizáció is lehet szép beszéd, természetes, hogy teológiailag tiszta tanítás, a bibliai szöveget is elmélyülten magyarázza, mégis a lényege abban van, hogy "**Isten erejében**" **szól és szólít meg embereket**. Ez nem annyira műfaji sajátosság, mint az igehirdető személyének a kenete, a benne munkálkodó Szentlélek hatalma.

4. 1Kor 1:21 "Mivel a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket" - Ez az evangélizáció! Nem bölcsesség, vagy bölcselkedés, hanem **az Isten szeretetéről szóló jóhír** egyszerű beszédben, de a Szentlélek hatalmával való megszólalásban. Nem föltétlen szószéki beszédben, gyakran négy szemközti beszélgetésben szólal meg az evangélium. Sokak szemében bolondságnak tűnik, hogy egy 2.000 év előtti eseménynek ekkora jelentőséget tulajdonítunk. Miért jelenthet az minden ember számára megoldást és üdvösséget, hogy valaki évezredekkel ezelőtt meghalt egy kereszten? - tesz fel a kérdést. Azért, mert az a valaki az Isten Fia volt "örök Istenből való, örök Isten, örök világosságból való, örök világosság, aki önkéntes engesztelő áldozatként vállalta a kereszthalált. - Ezért aztán a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak akik elvesznek, de nekünk akik üdvözülünk, Istennek ereje (1Kor 1.:18)

5. "Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye" "Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa" (1Ján 3:5,8) Az evangélizáció által Isten Jézus Krisztusnak az Ő Fiának ezt a munkáját végzi. Leleplezi, utálatossá teszi és elveszi azokat a bűnöket, amelyek addig édesek voltak, megkötöztek és általuk az ördög tartott rabságban. Hatalmas szabadító és ujjáteremtő munka ez, amelyet csak Isten Jézus Krisztusnak a halála és feltámadása által, ill. a Róla szóló evangélium hatalma által tud elvégezni azokban, akik meghallják és hit által megragadja őket Isten szeretete.

3. Az Igehirdetés legfontosabb területe az evangélizálás

Az evangélizálás nem kevesebbet végez, mint a **halottak életrekeltését**. "De Isten gazdag lévén irgalomban, az Ő nagy szeretetéért, amellyel minket

szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt - kegyelemből van üdvösségetek - és vele együtt feltámasztott, és a mennyekiek világába ültetett" (Ef.2:4-6)

A legnagyobb csoda ez, amely a földön történhet. Nagyobb csoda, mint pl. Lázár feltámasztása (Ján. 11). Lázár ugyanis romlandó testben támadt fel. Az evangélizáció által viszont azt munkálja Isten, amiről Pál apostol így ír Timótheusnak: "Ez most nyilvánvalóvá lett, a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét és **az evangélium által**, világosságra hozta **az elmúlhatatlan életet**" (2Tim 1:10). Az evangélizáció által támasztott "életrekelés" csak Jézus Krisztus feltámadásához hasonlítható, aki romolhatatlan testben támadt fel. A Róm. 6:9-ben ezt olvassuk: "Tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta". Ebből tehát az következik, amit az apostol következtet: "Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban" (Róm 6:11)

Az evangélizáció tehát Isten életrekeztető szavának a közvetítése akár tömeges, akár egyszemélyes a hallgatóság. Emberi beszéd - bármilyen bölcs és igaz legyen is - senkit sem tud a halálból életre kelteni. Péter apostol írja: "nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek ujjá Isten élő és megmaradó igéje által" (1Pét 1:23) Az evangélizáció olyan igehirdetés, melyben a tiszta és hamisítatlan ige a Szentlélek erejében szól és érint meg embereket. Ezért elmondható, hogy az evangélizáció az igehirdetés legfontosabb területe.

4. Az evangélizálás Jézus Krisztus akarata és parancsa

Jézus Krisztus halálával és feltámadásával elvégezte az ember megváltásának nagy művét. Váltása által minden ember megszabadulhat a bűn-okozta halál és kárhozat rabságából a Benne vetett hit által. Ennek a hatalmas jelentőségű ténynek a jó híre és meghirdetése az evangélium.

Jézus feltámadása után még 40 napig megdicsőült testben e földön tartózkodott és különféle formában többször megjelent tanítványainak; összesen "több, mint 500 testvérnek" (1Kor 15:6), hogy ők legyenek a feltámadásának hiteles tanúi. E 40 napon át nemcsak "megmutatta, hogy Ő él", hanem "beszélt nekik Isten országa dolgairól" (ApCsel 1:3)

E beszélgetések legfontosabb témája volt, amikor mintegy végrendelkezésként (testamentumként) kinyilvánította akarátát, mondhatjuk úgy is, hogy parancsát, tanítványai felé. János apostol így ír erről: "Jézus erre ismét azt mondta nekik: Békesség néktek! **Ahogy an engem elküldött az Atya én is elküldelek titeket**" (Ján 20:21). Majd hozzátette: "**Akinek bűneit megbocsátjátok, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei**

megmaradnak" (Ján 20:23).

Jézus tehát ugyanabba a küldetésbe állította be a tanítványokat, amelybe Őt az Atya Isten e földre küldte. Jézusnak pedig főtevékenysége az evangélium hirdetése volt. (Mk 1:14-15). Krisztus tanítványai azonban - akkor és azóta - nemcsak azt a jó hírt mondhatjuk az embereknek, hogy "elközelített az Isten országa", hanem azt is, hogy Jézus Krisztus halála és feltámadása által **minden bűnre bocsánatot szerzett**. Jézus nevének és feltámadásának az erejével hirdethetjük minden megtérő bűnös embernek bűnei bocsánatát, melyet ingyen kegyelemből hit által, bűneinek felismerése és megvallása útján elnyerhet. Jézus a bűnbocsánat, vagyis a kegyelem evangéliumának hirdetését óriási felelősséggel ráterheli a tanítványokra: "Akinek megbocsátjátok bűneit, azok bocsánatot nyernek" - mondja Jézus. Nyilvánvaló: hogy bűnbocsánatot egyedül Isten adhat, de a tanítványok felelőssége, hogy **közvetítjük e** az evangélium által a bűneit megbánó ember felé ezt a bocsánatot.

Máté, aki szintén szem és fültanúja volt Jézus feltámadásának és a feltámadást követő 40 napnak a következőt írja: "Jézus hozzájuk lépett és így szólt: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek: és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig (Mt 28:18-20). Ez az un. misszióparancs nyilván nemcsak a 11 apostolnak szólt, hiszen ők nem maradtak e földön a "világ végezetéig", hanem szól Jézus minden e földön élő tanítványaihoz egészen a világ végezetéig!

Jézus itt arra utal, hogy az evangélium hirdetésének az Ő mindenekre kiterjedő **isteni hatalma a háttéré** és az erőforrása. Másrészt arra is rámutat, hogy az evangelizáció nemcsak a jó hír meghirdetését jelenti, /mint pl. az órálló egyetlen feladata, hogy kürtjét megfújja, ha az ellenség közeledik/. Az evangelizáció - Jézus e parancsa szerint - feladatának kell tekintse azt is, hogy a megtérő ember **pecsételje meg hitét** bemerítéssel, sőt nyerjen tanítást, hogy ő maga is **tanítvánnyá legyen**. Figyelemre méltó, hogy Jézus **csak azoknak ígéri**, hogy "veletek vagyok minden napon", akik beállnak missziós parancsának engedelmes teljesítésébe... /Mi szeretjük a szövegösszefüggésből kiszakítva idézni Jézusnak ezt az ígését../

Jézus mennybemenetelének napján ismételten kinyilvánítja azt az akaratát, hogy az övéi **legyenek az Ő tanúi** "a föld végső határáig" (Csel. 1:8) Itt Jézus arra teszi a hangsúlyt, hogy a tanúskodásra, az evangélium isteni hatalommal való hirdetésére **egyedül a Szentlélek tehet alkalmassá**. Ezért kéri búcsúzóul tanítványaitól, hogy "ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel" (Luk.24:48). Ugyanerre mutat rá János evangéliuma a 20:22-ben. Itt arról van szó, hogy amikor Jézus feltámadása után ismételten megjelent tanítványai körében: **"rájuk lehelt és így folytatta: Vegyetek Szentlelket!"** Jézus ígérete és akarata az első pünkösd napján beteljesült: tanítványai

"mindnyájan megteltek Szentlélekkel" (Csel. 2:4) Ezután az evangéliumot nagy bátorsággal hirdették.

A Szentlélek ma is betölti, felkeni és alkalmassá teszi az evangélium hirdetésére azokat az újjászületett hívőket, akik erre a szolgálatra magukat engedelmesen odaszánják.

5. Az evangélizáció végső célja

(- az engedelmisség és a próféciaák feszültségében -)

Bizonyára talákoztunk már azzal a felfogással, hogy már nincs szükség evangélizációra, mert a "**pogányok száma betelt**" (Róm. 11:25) és a kegyelmi idő lejárt. Mások azzal érvelnek az evangélizálás ellen, hogy **akiket Isten elve kiválasztott** az üdvösségre, azokat evangélizációk nélkül is elhívja és megigazítja. (Róm 8:29-30) Ismét mások szerint Jézus maga jelentette ki: az utolsó időkben "megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül". **Reménytelen erőlködés** tehát - mondják - ezekben az időkben az evangélium hirdetése. Pál apostol így ír ezekről az időről: "A Lélek pedig világosan megmondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak és olyanokra, akik képmutató módon hazugságot hirdetnek...." (1Tim 4:1-2). Később pedig ezt írja az apostol: "Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárok lesznek, dicsekvők, gôgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek, szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint Istent" (2Tim 3:1-4).

Meg kell állapítanunk, hogy ezek a próféciaák korunkban teljes mértékben teljesülnek... Sôt senki sem tudja, hogy a felsorolt bûnök és gonoszságok nem fognak e a jövôben még sokkal nagyobb mértékben elhatalmasodni?! A kérdés az, hogy ez az állapot tényleg reménytelenné, esetleg hiábavaló erőlködéssé teheti e az evangélizációt? Illetve, hogy a világnak ez a fokozódó erkölcsi és szellemi romlása felfüggesztheti e Jézus misszióparancsát? Vajon ez az állapot nem arra serkent és kötelez e inkább, hogy Isten népe még teljesebb odaszánással és nagyobb összefogással arra törekedjen és azért tusakodjon, hogy Jézus Krisztus - akinek adatott minden hatalom a mennyen és a földön - a Szentlélek és az ige erejével törje meg az emberek szívében a gonoszság hatalmát és ragadjon meg még sokakat az evangélium által az életre és az üdvösségre?!

Ha a bibliát tanulmányozzuk arra nézve is találunk kijelentéseket, hogy Isten az ô népének és a szolgálatra kiválasztott eszközei által **az evangéliumnak gyôzelmet biztosít** ezekben az időkben is.

Jézus az utolsó idők jeleit felsorolva nemcsak a gonoszság növekedéséről szól, hanem azt is mondja: "Isten országának ezt az **evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon**, bizonyságul minden népnek; és **akkor** jön el a vég" (Mt 24:14)

Pál apostol az evangélizáció végső célját így határozza meg: "Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, **aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön** és az igazság ismeretére eljusson." (1Tim 2:4) Isten emberei számára tehát **az evangélizáció végső célja az, hogy "minden ember üdvözljön"**! Ezt a célt állította elénk Isten, aki Jézus Krisztusban minden embert megváltott és a lehető legnagyobb áldozatot hozta azért, hogy "aki hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Ján 3:16). Isten emberei nem alkudhatnak meg ennél kevesebb céllal. Még akkor sem ha tudjuk, hogy a Sátán ravasz csábításának hatására sokan ellenállnak és megkeményítik magukat az evangélium hívásával szemben. Isten tiszteletben tartja a saját képére teremtett intelligens és önálló akarattal rendelkező ember személyiségét. Erőszakkal senkit sem kényszerít, de az övéinek szent kötelességévé teszi az evangélium hirdetését a legvégső időkig. A Zsidókhöz írott levélben így szól az Úr: "Az én igaz emberem pedig hitből fog élni és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem. De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitői, hogy életet nyerjünk" (Zsid 10:38-39)

Egyedül Isten szuverén joga és hatalma meghatározni az üdvtörténet időrendjét (ApCsel 1:7), **a mi dolgunk** pedig e világon: **meghátrálás nélkül, hittel és reménységgel hirdessük az evangéliumot** a Szentlélek erejében.

Igaz, hogy Isten - az Ő mindent tudásánál fogva - előre tudja, hogy lesznek akik nem fogják elfogadni Jézus Krisztust személyes üdvözítőjüknek, de ez semmivel sem csökkenti egy-egy embernek a személyes felelősségét abban, hogy elfogadja e Krisztus felkínált kegyelmét, vagy abban, hogy - mint hívő ember - kész e engedelmesen szolgálni és hirdetni az evangéliumot az Istentől távol élő emberek számára.

Abban a **szent feszültségben szolgálunk**, hogy egyfelől **Krisztus szeretete szorongat**, mert még messze a cél (- minden ember megtérése -), másfelől nagy örömmel és élő reménységgel várjuk az övét elragadó Jézus Krisztust noha a Szentírásból tudjuk, hogy sajnos sokan vannak akik a Hitetôre hallgatva, saját vesztükre nem fogadják el az evangélium megtérésre hívó szavát.

II. FEJEZET

Az evangélizáció és az újszövetségi gyülekezet

1. Az evangélizálás és a meglévô gyülekezetek

Az evangélizálást erre a szolgálatra engedelmes és a Szentlélek által felkészített és felkent embernek - lelkipásztorok, evangélisták és egyszerű gyülekezeti tagok - végzik; vagyis ez **személyek munkája**. Mégis elképzelhetetlen hatékony evangélizálás gyülekezet nélkül. A helyi gyülekezet kell legyen a **támogató háttér**, mint Péter apostolónak a jeruzsálemi, Pál apostolónak és munkatársainak pedig az antióchiai gyülekezet volt. A cél sem lehet kevesebb, mint hogy a felébredt, az evangélium által megérintett emberek egy **helyi gyülekezetben találjanak otthonra**, az Istentől nyert új életükben való megerősödéssre és növekedésre.

A tapasztalat mutatja, hogy nagyon **gyakran az életrejutás, a "megszületés"** eszköze is a helyi gyülekezet kell legyen. Az evangélizációs igehirdetés ugyanis - akár tömegevangélizáció, akár személyes evangélizálás módján történt - sok esetben erőteljesen megérintette, felébresztette, sőt komoly döntésre készítette a hallgatót, de nem juttatta el a bűnismeret, a bűnbánat és bizonyos mértékű Krisztusismeret által elnyerhető hit világosságára, amely nélkül elképzelhetetlen valódi megtérés és újjászületés. Ennek a hitbeli világosságnak az elnyerésében a helyi gyülekezetnek kell eszköznek lennie. Az "élő" gyülekezet lelkipásztorának és szolgálattelvőinek ilyen irányú tudatos szolgálata segíti az evangélium által megérintett "barátkozókat" arra, hogy az elindulásból "hazaérkezés", a döntésből életrejutás és aztán a hitben való megerősödés legyen. A gyülekezet kell legyen az a "szülőszoba" amely megfelelő "környezetet" biztosít ahhoz, hogy a szívekben megfogant igei üzenetből és az ennek hatására előtörő vágyból és döntésből őszinte megtérés, életrejutás, újjászületés legyen.

Előfordul az is, hogy egy evangélizációs igei üzenet egyeseknél azonnal nemcsak őszinte döntést, hanem felülről való életet is jelent. Az eseteket tanulmányozva azonban azt kell meglátnunk, hogy ez azoknál történik meg, akiknek korábban aránylag széleskörű bibliaismeretük volt, akik hívő családban és gyülekezetben növekedtek fel, vagy valamilyen más módon biblikus Krisztusismerethez és hiteles önismerethez jutottak.

Mindezekből legalább **két következtetést** kell levonnunk:

Az egyik, hogy **óvakodnunk kell** a forró hangulatú evangélizációk, vagy a "sikerese" személyes beszélgetések nyomán kimondott - talán őszinte szívből fakadó - **döntések megtérésként való értékelésétől!** Sokkal nagyobb jelentőségű egy ember életében a halál állapotából való életrejutás minthogy néhány mondatos ima elmondása - bármilyen komolyan gondolja is abban a

pillanatban az illető - ehhez elég lenne. **Veszélyes** is az ilyen szemlélet mind a "megtérőre", mind az ilyenformán gondolkodó "evangelizátorra" nézve. **A megtérőre azért veszélyes**, mert könnyen végzetes törést és kiábrándulást eredményez nála, ha "nem jön be" azonnal az ígért és Istentől valóban elnyerhető változás. /Nem is jöhet be, amíg bűneit és bűnösségét, Jézus Krisztusban pedig személyes Megváltóját meg nem ismeri/ De **veszélyes** az őszintén buzgólkodó **evangelizátorra is**, mert a beszámolóiban talán lelkes örömmel emlegetett nagyszámú megtérők nagy részben eltűntek - nincsenek sehol, állítólagos megtérésüknek nem lett folytatása. Megtorpanást, sőt komoly hitbeli törést eredményezhet az ilyen "eredmény" egy jól induló evangélista életében. Pedig nincs másról szó csak egy lelkes buzgóságból fakadó, de súlyosan téves szemléletről, a megtérésnek és az újjászületésnek igeszerűtlen, és ezért helytelen értelmezéséről.

A másik nem kevésbé fontos következtetés, hogy hatékony evangelizációs munkához arra alkalmas és **élő "szülőképes" helyi gyülekezetre, illetve gyülekezetekre van szükség**. Ebben pedig óriási a hiány! Nemcsak KisÁzsiában volt olyan gyülekezet, amely **megtérésre szorult**, mert elhagyta az első szeretetét (Jel 2:4-5), eltűrte tévtanítások burjánzását a gyülekezetben (Jel 2:14-16), elvilágiasodott (Jel. 2:20-21), formaságokba merevedett (Jel 3:1-2), vagy a közömbösség szorította ki Jézust a gyülekezetből (Jel 3:14-22). Ma is igaz az a mondás: hogy **a megtérések, az ébredés legfőbb akadályai a hívők**. Mégpedig azért, mert nem élnek evangelizáló életmódot.

Jézus, a korában "buzgón" vallásos farizeusoknak és írástudóknak mondta: "Jaj néktek, törvénytudók, mert magatokhoz vettétek az ismeret kulcsát: ti nem mentek be, és azokat is megakadályozzátok, akik be akarnak menni". (Luk 11:52)

Kérdés tehát: mit lehet és kell tenni azért, hogy legyenek evangelizálásra alkalmas gyülekezetek? Nyilván azt, amit Jézus is tett: a megtérésre hívó **evangéliumot először is a gyülekezetek** illetve a gyülekezetek tagjai **felé kell meghirdetni**.

A következő kérdés: **Mikor lehet elkezdni a kívülvalók felé való evangelizálást?** Csak akkor, amikor a gyülekezet felébredt, "megtért", illetve megújult és alkalmassá vált az evangelizálásra? - Olyan fontos kérdések ezek, hogy külön fejezetben foglalkozunk velük.

2. Hogyan válik evangelizációs bázissá a gyülekezet?

Az előző fejezetben láttuk, hogy a hatékony evangelizáció elképzelhetetlen megfelelő gyülekezeti háttér nélkül. A hívők gyülekezete kell legyen az indítványozó, a szervező, az imaháttér, a lebonyolító és a szükséges anyagiakat

is általában a gyülekezet biztosítja.

Ezen túl a helyi gyülekezet - mint láttuk - a legtöbb esetben abban is eszköz, hogy az őszintén kereső ember lelkileg hazaérjen, vagyis megtérjen és újjászülessen. Sőt a gyülekezet a **megtérő ember célállomása is**, hiszen minden újjászületett ember természetes - a Szentlélek által támasztott - igénye, hogy élő tagként beépüljön egy helyi gyülekezetbe, ahol tovább növekszik hitben, ismeretben és megtalálja helyét a szolgálatban.

Isten akarata és a Szentlélek azt munkálja, hogy erre a feladatra **minden keresztyén gyülekezet alkalmas legyen**. Hiszen Isten népének, a Krisztus testének ez a küldetése ezen a földön. Meg kell azonban állapítanunk, hogy nemcsak a népegyházak gyülekezetei /ahol a testi születés szerint válnak egyháztagokká az emberek/, hanem jelenleg az un. közösségi egyházak gyülekezeteinek jó része sem alkalmas arra, hogy hatékony evangélizáció bázisa legyen. /Noha ezekben a gyülekezetekben arra igyekeznek, hogy csak újjászületett emberek legyenek a gyülekezet tagjaivá./

Fel kell tennünk tehát a kérdést **hogyan válhat egy - valamikor élő gyülekezet alkalmatlanná az evangélizálásra?** Illetve mi jellemzi azt a gyülekezetet, amelyre a "gyertyatartókat" figyelő és megítélő Úr azt mondja: "térj meg különben elmegyek hozzád és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből." (Jel 2:5)

A **hét kisázsiai gyülekezet** a mindenkori és bárhol is létező gyülekezetek egy-egy típusát képviseli közülük. Két gyülekezetet lát Jézus megfelelő helyen és gyôzelmes evangéliumi misszióra alkalmasnak: **Szmirnába** ezt üzeni: "Ne félj légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját" (Jel 2:10). A **filadelfiaiaknak** így szól az Úr: "Íme nyitott ajtót adtam eléd, melyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet.... Eljövök hamar, tartsd meg, amid van" (Jel 3:8,11)

Ezt a két gyülekezetet tekinthetjük mintának arra nézve, hogy milyennek kell lennie a gyülekezetnek, hogy az evangélizáció alkalmas bázisa legyen. Természetesen a Cselekedetek könyve is bemutat / - még részletesebben - / egész sor olyan gyülekezetet, amelyek az evangéliumi misszió alkalmas eszközei voltak. Különösen a jeruzsálemi, az antiochiai, majd a filippibeli, az efézusi és a római gyülekezetet tekinthetjük ilyennek.

A kisázsiai 7 gyülekezet közül - melyeknek Jézus üzenetet küld - **ötöt alkalmatlannak minősít** és arra szólítja fel őket, hogy térjenek meg. A valamikor túlárado életforrást biztosító efézusi gyülekezet a **törvényesedés** süppedékes talajára tévedt. Ezt írja nekik Jézus: "... van benned állhatatosság, terhet viseltél de nincs meg már benned az **első szeretet**" (Jel 2:3-4). Miközben határozottan harcoltak a gonoszság ellen kiszorult szívükből és a gyülekezetből a krisztusi szeretet.

Pergamonban viszont a **gyülekezeti fegyelmet hiányolja** az Úr. Így történhetett meg, hogy ebben a gyülekezetben "vannak olyanok, akik a nikolaiták tanítását tartják" (Jel 2:15).

Tiatirában már odáig romlott a gyülekezet állapota, hogy a tévtanítások elburjánoztak és "eltántorítják Krisztus szolgálóit is" (Jel 2:20). Az **elvilágiasodott gyülekezet** képe ez, ahol jelen van ugyan a hit, a szeretet és az állhatatosság is, de a testiesség és a sátáni erők rontása a gyülekezet Urának kemény ítéletét hívja ki.

Szardisz a **formaságokba merevedett** gyülekezet képe. "Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy!" - hangzik a leleplező kijelentés. Döbbenetesen szomorú állapot ez, amelyben szabályszerűen folynak a szertartások, teológiai tisztasággal hirdetik az ige, de mindez nem életet, hanem halált áraszt.

Végül Laodicea, ahol az **önelégtelt közömbösség**, a se hideg, se meleg fölszínesség uralkodik. "Gazdag vagyok, nincs szükségem semmire" - mondják magukról. A gyertyatartókat vizsgáló Jézus pedig így látja őket: "nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen" (Jel 3:17).

Azt gondolom, hogy korunkban és a mi országunkban talán még rosszabb az arány. Nem valószínű, hogy minden 7 gyülekezetből legalább kettő egészséges, szülőképes és alkalmas háttér az evangélizációra. Valószínű, hogy országunkban még nagyobb arányban rontotta meg az 5 kisázsiai gyülekezetben leleplezett betegség valamelyike a gyülekezet lelki állapotát és jutott olyan helyzetbe, hogy jelenleg alkalmatlan hatékony evangélizációra.

A kérdés az, hogy "van e balzsam Gileádban"?

Meggyógyulhatnak e gyülekezeteink? Ha igen, akkor milyen módon? Mit tehetnek /tehetünk/ azok, akik azt szeretnék munkálni, hogy evangélizációk megfelelő bázisaivá váljanak a gyülekezeteink - a kis szórványoktól elkezdve valamennyi gyülekezet!?

Megfigyelhetjük, hogy Jézus a megbetegedett 5 kisázsiai gyülekezet egyikéről sem mondott le! Mindegyiket arra szólítja fel, hogy térjenek meg és megfelelő intéssel és tanáccsal látja el őket. Felkínálja nekik kegyelmét, és hatalmát a helyreálláshoz. Vagyis **Jézus evangélizálja a kibillent életű hívő gyülekezeteket**. "Imé az ajtó előtt állok és zörgetek" - mondja Jézus - "ha valaki meghallja a hangomat és kinyitja az ajtót bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, ő pedig énvelem" (Jel 3:20)

Mindezekből világos, hogy nekünk is **először a hívők gyülekezeteit kell evangélizálni**, vagyis megtérésre hívni.

A hívők evangélizálása viszont **sokkal nehezebb és keményebb feladat**, mint a "kivülvalók", az Istentől távol élő emberek meghívása az Isten országába.

Jézus földi életének a története is ezt példázza... Az istenhitben szilárd és vallásosságban buzgó, a Szentírást jól ismerő farizeusokkal volt a legtöbb baja Jézusnak. És ezek voltak a legkevésbé készek arra, hogy Őt felismerjék és befogadják. Jézus kénytelen volt nagyon kemény szavakkal szólni hozzájuk és megítélni őket, és erre az irántuk táplált szeretete készítette: "Jaj nektek

képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni" (Mt 23:13). "Meszelt sírokhoz" hasonlítja őket, akik kívülről igaznak látszanak, de belül tele vannak képmutatással és törvényszegéssel. (Mt 23:27-28) A vallásosságában jóra igyekvő, istenélményeket is átélő, a maga kegyes jóságában megigazult, de igaz bűnbánatot, megtérést, újjászületést nem ismerő emberek evangelizálása, vagyis Krisztushoz vezetése nagyon nehéz feladat. Ugyanígy nehéz feladat azoknak a hívőknek a felébresztése és új megtérésre való elvezetése, akik valamikor megtértek és újjászülettek, de a megszokás, a vallásos élet kultusszá válása és különféle bűnök a közömbösség álmába merítette őket.

Gondoljunk Pál apostol megtérésére, aki ebből a körből jutott "pálfordulásra". Istennek hatalmas erejű beavatkozására volt szükség ahhoz a damaszkuszi úton, hogy Saulból Pált formáljon. Ugyanakkor Pál esete arra is példa, hogy milyen értékes eszközök lehetnek Isten kezében azok, akik vallásos háttérből jutnak igaz megtérésre.

A hitetlen, Istentől elfordult világ felé való evangelizációs küldetésünk teljesítése során tehát elkerülhetetlenül **elsődrendű feladatunk a meglévő gyülekezetek felé való evangelizálás**, hogy a Szentlélek által megelevenített gyülekezetek megfelelő háttért biztosítsanak a "kifelé" való evangelizáláshoz. A hívők megtérésre hívásánál - az elmondottakon kívül - figyeljünk a következőkre:

1. Minden szó - a bűnöket, a közömbösséget megítélő szó is - az irántuk táplált és **Krisztusból áradó szeretettel legyen telítve**. A szeretet nélküli ítélet - még ha 100 %-ig igaz is - nem eredményez soha megtérést ill. igaz bűnbánatot. Pl. Beméritő János nagyon keményen ítélte meg Izrael népének a bűneit, mégis tömegesen jutottak bűnbánatra, mert féltő szeretet áradt szavaiból.

2. A kisázsiai gyülekezetekhez küldött krisztusi üzenetek példázzák, hogy a Szentlélek világosságában nyert látás szerint határozottan és egyértelműen meg kell nevezni és **meg kell ítélni azokat a bűnöket**, amelyek megrontották a gyülekezetben élő testvéreknek a Krisztussal való kapcsolatát és a gyülekezet terméketlenségének az okozói.

3. Azzal az Istentől nyert **hittel - talán sokak imádsága által megerősödött hittel - kell a gyülekezet felé hirdetni az evangéliumot, hogy Istennek terve van azzal a gyülekezettel, szereti annyira és hatalma is van arra, hogy megelevenítse és helyreállítsa tagjait és az egész gyülekezetet!**

Ez a hit és az ilyen hittel hirdetett ige válik a kegyelem életet árasztó

erejének csatornájává. Enélkül a hit nélkül könnyen azt a hatást éri el az igehirdető, mintha csak arra kapott volna egy korbácsot a kezébe, hogy - talán jogosan! - ostorozza a híveket bűneik és tunyaságuk miatt.

4. Egyetlen igehirdetésből - vagy e témában folytatott beszélgetésből, bizonyoságtételből - se hiányozzon a megoldás: a visszatérés, a gyógyulás lehetőségének a világos hirdetése. "Ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket" (Hós 6:1). "Isten nem azért küldte a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa" (Ján. 3:17). A nyilvánvaló cél, és a Krisztusban megragadható lehetőség, hogy a hívők is megtérjenek és mindenféle elhajlásból és közömbösségből meggyógyuljanak.

A következő nagy kérdés: **mikor kezdheti el egy gyülekezet a "kifelé" való evangelizálást**, ami tulajdonképpen minden gyülekezet igazi Istentől való küldetése?

Vajon meg kell várnia, amíg egy belső megelevenedés, megújulás által erre alkalmassá válik a gyülekezet? A tapasztalat azt mutatja, hogy ha egy gyülekezet megfelelő lelki hozzáállással **elkezd** a kifelé való evangelizálást, az már annak egyik bizonyága, hogy belső **megújulás indult el a gyülekezetben**. Az is tanulságos tapasztalat, hogy egy gyülekezet **megújulását éppen azáltal is munkálja Isten, hogy "szülési örömeiket" ad neki**, vagyis, hogy kívülről /és belülről/ való igaz megtérések történnek a gyülekezetben. A gyülekezet érettebb tagjait nagy felelősségre ébresztik az új megtérések; hiszen az újszülötteket gondozni, ápolni és nevelni kell! Ha a megtérések nemcsak ritka események, hanem folyamatossá válnak, ez általában az egész gyülekezetet életre pezsdíti, örömmel tölti el és a gyülekezet tagjai közül egyre többen nagy odaszánással készek komoly felkészüléssel is alkalmassá válni a lélekmentés szolgálatára. Tudatossá kell tennünk, hogy minden gyülekezet lelkileg egészséges állapotát így jellemzi a biblia: "Az Úr pedig **napról-napra** növelte a gyülekezetet a üdvözülőkkel" (ApCsel 2:47/b)

Mindezek alapján ki lehet mondanunk, hogy **egy gyülekezet belső megújulása és az evangelizációs szolgálatra való alkalmassága a kifelé való evangelizálással párhuzamosan valósul meg!** Nem helyes, és elfogadhatatlan az a gondolkodás és álláspont, hogy: majd akkor kezdjük el a kifelé való intenzív evangelizálást, ha már belső megújulás által erre alkalmassá lesz a gyülekezet. Teljességgel igaz, - mint ezt többször említettem is - hogy a gyülekezetnek alkalmassá kell válnia arra, hogy bázisa legyen a kifelé való evangelizálásnak. Ha azonban ezt a felismerést és törekvést - a gyülekezet felé való evangelizálást - nem kötjük össze **azonnal** a kifelé való evangelizálással, **meddő erőlködéssé válik** a belső megújulásra való igyekezet is! Teljesen érthető, és a biblia világosságában vizsgálva természetes is, hogy egy

gyülekezet akkor fog belsôleg megújulni, ha felismeri és teljes odaszánással végzi is azt a küldetést, amit Isten minden keresztyén gyülekezetre ráterhelt: emberek megmentését; a "föld végsô határáig" terjedô evangelizálást!

III. FEJEZET

Az evangelizátor (evangélista) személye

Az evangelizálás szolgálatát emberek végzik. Bár különlegesen szent és felelősségteljes feladat ez, Isten mégsem küld a Mennyből angyalokat e munkára, hanem amint Pál apostol fogalmaz: "Isten nekünk adta a békéltetés szolgálatát" és "reánk bízta a békéltetés igéjét" (2Kor 5:18-19) Komoly kérdés tehát: ki alkalmas az evangélium hirdetésére? Milyen személyi feltételei vannak az evangelizációs szolgálatra való alkalmasságnak?

Jézus **személy szerint hívta el tanítványait**, akiket aztán "mennyei erővel" felruházva kiküldött az evangélium hirdetésére. Tanítványait arra biztatja Jézus: "Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába" (Mt 9:38) Ezzel kibővíti a "munkások" körét, de marad az a jellemző, hogy azok alkalmasak, **akiket az aratás Ura küld.**

Vagyis ez a szolgálat nem emberi vállalkozás, **nem elég** hozzá emberből fakadó lelkesedés, akarás és odaszánás. Nyilván ezek is kellenek, de csak akkor válnak értékké és szükségessé, ha mögöttük Istentől való elhívás, készítés, sőt kényszerítés van.

Kérdésként merül fel bennünk, hogy ezek szerint a lélekmentés evangelizációs szolgálatát csak a hívőknek egy szűk köre, egy "válogatott csapat", vagyis az Isten által erre kiválasztottak végezhetik? Valóban igaz, hogy eredményesen **csak az Isten által erre a szolgálatra elhívottak végezhetik** az evangelizálás szolgálatát! Azok, akik az Istentől való elhívást abban tapasztalják, amiről Pál apostol így nyilatkozott: "**a Krisztus szeretete szorongat minket**" (2Kor 5:14). Másik helyen ezt írja: "ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel **kényszer nehezedik rám**..... sáfársággal vagyok megbízva" (1Kor 9:16-17). Ez azonban távolról sem jelenti azt, hogy csak a Pál méretű evangelizátorokat, vagy, hogy csak a hívőknek egy szűk körét hívja Isten és akarja beállítani a lélekmentés szolgálatába! Az első pünkösöd óta a kegyelem korszakában élünk! Teljesült a jóeli prófécia: "kitöltök Lelkemből minden halandóra" (ApCsel 2:16-17) és teljesült Mózes álma: "Bárcsak az Úr egész népe próféta volna!" (4Móz 11:29). Péter apostol minden újjászületett hívő emberre vonatkozóan írja: "Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok Isten tulajdonba vett népe, hogy **hirdessétek nagy tetteit** annak, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket" (1Pét 2:9).

Az **újszövetségi gyülekezetnek tehát minden tagja alkalmassá lehet** az evangelizálás szolgálatára, ha Isten erre vonatkozó hívására engedelmes odaszánással válaszol és kész áldozatot hozni mind a felkészülésre, mind a szolgálatra.

A lélekmentés evangelizációs szolgálata rendkívül összetett és sokrétű munkát igényel, kezdve a csendben, de buzgón imádkozás, vagy a vendégeket kedvesen

fogadó ajtónálló szolgálatától egészen a Billy Graham méretű, világot átfogó evangelizációs kampány evangelizátoráig.

Minden hívő ember szent felelőssége, hogy találja meg, illetve fogadja el Istentől az evangelizációs szolgálatban azt a helyet és feladatot, amelyben hitének és kegyelmi ajándékának megfelelően része lehet gyülekezetének, /a Krisztus testének/ lélekmentő szolgálatában. Úgy ahogyan Pál apostol tanácsolja: "arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint. Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai. Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgáljunk is." (Róm 12:3-6) A **hatékony evangelizációs szolgálat tehát az egész gyülekezet csapatmunkája**, ahol azonban minden egyes tag külön-külön Istentől nyert elhivatással, a Szentlélek kenetével és ajándékával egymást segítve és kiegészítve végzi a lélekmentés szolgálatát.

Tegyük fel pl., hogy egy gyülekezet szabadtéri sátoros evangelizációt rendez. Milyen sokrétű feladatot jelent ez! Nyilván azzal kell kezdeni, hogy a gyülekezet és azon belül egy szolgálatra kész imacsoport rendszeresen együtt imádkozik a készülő alkalomért. Közben folyik a tervezés, a konkrét tennivalók megtervezése, majd minden gyakorlati feladat időben történő elvégzése: az engedélyek, a sátor, a berendezések megszerzése és szállítása; a plakátok, szórólapok, hirdetések elkészítése és célbajuttatása; az előkészítő és hívogató csapat megszervezése és lelki, gyakorlati felkészítése; az énekek, az énekesek, a zenei csoport megszervezése és felkészítése; az igével szolgálók és bizonyosságtevők időben történő felkérése - értük rendszeres imádkozás; a rendezők, a tanácsadók, az utógondozók felkészítése, beosztása és irányítása; a máshonnan érkező szolgálattelvők ellátásának a megszervezése, stb., stb. Lehetetlen mindent felsorolni, ami - egy ilyen evangelizációs vállalkozás - jó és áldásos megrendezéséhez hozzátartozik. Úgy lehet igazán kegyelmet árasztó és a Lélek győzelmét elősegítő egy evangelizáció, **ha minden résztvevő, a technikai munkát végzők éppúgy, mint az igehirdetők és az énekesek is Istentől való elhivatottsággal, buzgó imádsággal és odaszánással végzik a maguk szolgálatát**. Fontos, hogy mindenki a maga adottságának és lelki ajándékának megfelelően azt a szolgálatot végezze, amelyre a leginkább alkalmas és Szentlélektől való kenete van.

Természetesen a legkiemelkedőbb fontosságú szolgálatot maga **az evangelizátor**, vagyis az evangéliumot hirdető prédikátor végzi. A hatékonyság legnagyobb mértékben mégiscsak azon dől el, hogy az ige, az evangélium üzenete prófétai erővel hangozzék, megszólítson, sőt a halálból szólítson életre embereket. Lényeges, hogy **minden más szolgálat csak előkészítője, megalapozója és segítője legyen az igehirdetésnek**; az igehirdetésben pedig maga Jézus szólaljon meg a Lélek ereje által. Minden más szolgálat legyen

nagyszerű Krisztusra mutató "**körítés**", de a főétel - a mennyei kenyér - a megfeszített Krisztusról szóló evangélium az igehirdetésben lépjen elő a Lélek erejében úgy, hogy törje össze a kemény szívek ellenállását is.

Tehát Isten minden újjászületett hívő embert az evangélium gyôzelmes hirdetésének a szolgálatára hív. Szükség is van minden újjászületett hívő ember összefogására és szolgálatára. Alkalmassá azonban csak a mi engedelmes odaszánásunk által tehet az Úr; illetve azokat képesíti a Szentlélek különféle ajándékaival és kenetével az eredményes szolgálatra akik magukat megüresítve kiszolgáltatják az Ő akaratának.

Összefoglalva, az alkalmasság Istentől van és a következőkben nyilvánul meg:

1. Bizonyoságot tud tenni saját megtéréséről és **újjászületéséről**. Hite nemcsak elméleti, vagy megtanult vallásosság.

2. Jézus Krisztussal **szoros személyes kapcsolata** van és az Ő szeretete készíti embereket mentésére.

3. Egy meghatározott gyülekezethez (közösséghez) **tartozik**, annak támogatását élvezi és igényli, és fegyelmét, irányítását is vállalja. Ugyanakkor elsôrendû kötődése mindig Jézus Krisztus személyéhez köti és Őt szolgálja, Ő a "gazdája".

4. Istentől kapott adottsága és **lelki ajándéka szerint**, Krisztus iránt való engedmességben és **alázattal** szolgál. Mindig tudatában van annak, hogy Ő csak eszköz, szerszám lehet Isten kezében, bûnbánatot, bûnbocsánatot és felülről való életet csak Isten adhat. Ezért maradéktalanul kiszolgáltatja magát neki.

5. Naponként, rendszeresen **táplálkozik Isten igéjével**, a Szentírást tudatos rendszerességgel tanulmányozza, hogy élete és szolgálata egyre inkább igeszerű legyen. A biblia számára Isten szava, mennyei kenyér, amely meghatározza gondolkozását és minden igei szolgálatának - igehirdetésben és személyes beszélgetésben egyaránt - egyre inkább a legfőbb tartalmát adja.

6. **Szentlélekkel beteljesedett ember**. Újra és újra odaszánja magát arra, hogy a Szentlélek, aki újjászülte és testét templomává tette életének minden területét uralma alatt tartsa és így Jézus Krisztus dicsôíttessék meg életében.

7. Mint Krisztus testének egy tagja **kész a munkatársakkal való együttműködésre**. Tudatában van annak, hogy csak lelki egységben,

összefogással és jó munkamegosztással lehet Isten áldására számítani. Ezért a szeretetben való alkalmazkodást örömmel vállalja.

8. Buzgó és **elmélyült imaélete van**. Ezt gyakorolja a titkos kamrájában és a közösségben egyaránt.

9. Krisztus szeretetével **szereti a megmentésre szoruló embereket**, bárkik legyenek és bármilyen mélyre sülyedtek is a bűnben, a hitetlenségben, vagy valamilyen tévelygésben.

10. **Az evangélizáció eredményéről**, a megtérésekről nem eltúlozva, de **mindig Istent dicsőítve beszél**, semmit sem tulajdonítva saját magának. És ezt nemcsak szavakban, hanem őszintén, szívből teszi így. Az Isten csodáiról, az esetleges megtérésekről beszélni kell, de Isten embere ezt úgy teszi, hogy minden dicsőséget Istennek ad.

11. Mélységesen tudatában van annak, amit Pál apostol írt a Korintusiaknak: "Én ültettem, Apollós öntözte, de a **növekedést az Isten adta**" (1.Kor3:6) Vagyis őszinte alázattal tudja, hogy ő nem képes megtérést és életet adni senkinek, viszont teljes hittel kész eszközzé lenni az életet adó Isten kezében.

12. **Vállalja a szolgálatával járó szenvedést** a Krisztusért és az Ő választottaiért. Az evangélizátor mindig a front első vonalában harcol. Számolnia kell azzal, hogy a legkülönbözőbb formában támadások érik. A Sátán gondoskodik arról, hogy kikezdjék a tekintélyét, gyanakvások, hazug vádak, esetleg kemény üldöztetés érje. "Gyűlöletesek leszek mindenki előtt az én nevemért" De "ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik" - mondja Jézus (Mt 10:22,28) Pál apostol teljes odaszánással kész vállalni a szenvedést is az evangélium hirdetésének szolgálatáért. Így nyilatkozik: "Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat örömmel" (ApCsel 20:24)

Billy Grahamet különösen evangélizációs szolgálatának első éveiben rengeteg támadás, hamis vád érte újságokban, rádióban és TV-ben. Ő azonban nem védekezett, nem is reagált ezekre. Megkérdezték tőle: Miért nem védi meg magát? - Így válaszolt: Az ördög azt szeretné, hogy hagyjam abba az evangélium hirdetését és védjem magam. Nem teszem ezt. Én csak hirdetem az evangéliumot"

13. **Szentlélektől való bátorsággal és bölcsességgel** kész evangélizáló beszélgetést kezdeményezni bárkivel, ha a Lélek erre indítja.

Igehirdetésben, vagy személyes beszélgetésben Krisztus szelídségével és szeretetével, de a Szentlélek erejében és hatalmával **megítéli a bűnt** és igyekszik bűnismeretre és bűnbánatra vezetni az embereket, tudván, hogy egyedül ezen az úton juthatnak el Jézus Krisztus keresztyéhez, a bűntől megszabadított életre és az üdvösségre.

14. A Szentlélek vezetése szerint és Jézus Krisztus szeretetének szorongatásában **mindig és minden ember felé kész az evangelizációs lélekmentő szolgálatra**. Nem válogatós a körülményekben, vagy a mentésre szoruló embereket illetően. Különlegesen jó példa erre Pál apostol. Nemcsak a zsinagógákban, vagy a kényelmes körülmények között, hanem a börtönben láncokkal a kezén, lábán, a raboknak, vagy a templomban a Nagytanácsnak, máshol a helytartónak, vagy a királynak; zsidóknak, vagy pogányoknak, szóval mindig és minden ember felé kész volt az evangélium hirdetésére.

IV. FEJEZET

Az evangelizációs mondanivaló tartalma

Tudatosan nem evangelizációs igehirdetésről beszélek, bár kétségkívül az igehirdetésnek külön műfaja **az evangelizációs igehirdetés**. Vagyis olyan igehirdetés, amely kifejezetten azzal a céllal hangzik el, hogy megtérésre hívjon embereket. Evangelizálni - embereket megtérésre hívni - azonban nemcsak szószéki evangelizációs prédikáció által lehet, hanem a legkülönbébb helyzetben **kialakuló, vagy tudatosan kialakított beszélgetések által**. Van olyan vélemény, (sőt tapasztalat) hogy a szűkkörű, vagy éppen négy szemközti beszélgetésekben megvalósuló evangelizáció mélyebb és maradandóbb hatású, mint a tömegevangelizáció. Véleményem szerint mindkettőre szükség van; a kettő kiegészíti egymást.

Az evangelizációs mondanivaló **lényege** azonban mindkét esetben azonos. **Evangelizációs igehirdetés** esetén olyan hallgatót helyes megcélozni, aki teljesen idegen és nincs ismerete a hit dolgaiban, és a bibliában. Sok igehirdető elköveti azt a súlyos hibát, hogy evangelizációs prédikációjában is használja a megszokott bibliai és teológiai szakkifejezéseket és úgy hivatkozik bibliai történetekre, meg igazságokra, hogy egy kívülről való hallgató - akiért tartjuk az evangelizációt - nem érti, nem is értheti meg az igehirdetést.

A **személyes evangelizálásnál** egészen másként alakul a mondanivaló. Itt első

dolgunk szívünkbe fogadni és megismerni azt, aki felé mentő szolgálatot kívánunk végezni. Az ismerkedő beszélgetésekből kiderül, hogy milyen nagy különbség van ember és ember között a gondolkodásban, az életszemléletben, az érdeklődésben, különösen pedig Isten, a biblia, Jézus Krisztus ismeretét illetően. A legtöbb esetben visszautasításra talál és az illető megkeményedéséhez vezet az a bölcstelen - bár esetleg őszinte buzgóságból fakadó - közeledés, amely "ajtóstól tör be" és azonnal csak arra összpontosít, hogy a maga evangelizációs mondanivalóját elmondja. Az ismerkedő beszélgetések célja nemcsak az, hogy megismerjük a mentésre szoruló embertársunk lelkét és Isten felé való viszonyulását, hanem az is, hogy a szeretet melegségét sugározva feléje elérjük, hogy befogadjon **minket**, mint jót akaró embert. Jézus mondta: "Aki titeket befogad, az engem fogad be" (Mt 10:40)

A személyes mentőszolgálat során is el kell mondanunk mindazt, ami evangelizációs mondanivaló, de annak tartalma - különösen az ahogyan rátérünk az igei témára - **minden személynél másként alakul**. Leginkább az határozza meg, hogy az illető a biblia és Isten ismeretének milyen fokán áll és hogy miként vélekedik önmagáról, főként a bűnösségét illetően.

Nézzük tehát, hogy mi az, amit bármilyen formában végzett evangelizációs szolgálat során figyelembe kell venni és a mondanivalónk tartalma kell legyen, akár szószéki szolgálat, akár személyes beszélgetés formájában végezzük azt.

1. Ne törvényt, hanem kegyelmet hirdessünk! Ne követelményekről, hanem Isten szeretetéről szóljunk. Sok Isten után őszintén sóvárgó embert elriasztottak már a Hozzá való közeledéstől azzal, hogy az illető az "evangelizációból" csak annyit értett meg, hogy neki alapvetően meg kell változnia: a továbbiakban nem dohányozhat, szeszes italt nem ihat, nem járhat színházba, futballmeccsre, stb., stb. Számára úgy jelent meg Isten, mint a tilalmak végelláthatatlan rendszere. **Akkor is** csak reménytelen vergődésbe viszi az igehallgatót az ilyen követelményeket előtérbeállító tanítás, ha az illető nagyon őszintén **meg is akar változni** és mindezeketől meg akar szabadulni. Sőt még az sem jelent számára istenfiúságot, a bűntől megszabadulók örömét, ha egyik - másik bűnéről, megkötözöttségéről, vagy rossz szokásáról nagy erőfeszítéssel **sikerült lemondania** és elhagyta azokat. "Mert a törvény cselekedeteiből nem fog megigazulni egyetlen halandó sem Ő előtt. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik. **Most pedig törvény nélkül jelent meg az Isten igazsága....** Ezt az igazságát Isten most nyilvánvalóvá tette a Krisztusban való hit által!" (Róm 3:20-22)

Isten szeretetére, a halálos ítélet alól felmentő kegyelemre, a Krisztus váltsága által szerzett szabadításra, a Krisztus halála és vére által megvásárolt bűnbocsánatra és feltámadásának megigazító erejére van szüksége minden embernek! Ezáltal lehetünk Isten fiaivá, isteni természet részeseivé és

nyerhetjük meg ajándékként az örök életet jelentő üdvösséget. És mindezeknek az elnyeréséért a megtérő, Istent kereső embernek nem kell tennie semmit - sőt minden ezért végzett "tevékenysége" csak gát, akadály az Isten ingyen kegyelemből felkínált szabadításának (az üdvösségnek) az elnyerésében. Az az, hogy **mégis kell tennie valamit: el kell hinnie**, hogy "minden kész" és **csak el kell fogadnia** a Krisztusban felkínált és általa drága áron megszerzett kegyelmet! Mint a tékozló fiú példázatában olvassuk (Luk 15:11-24) az Atya nagyon várta haza a fiát, de kivárta, amíg az önként elindult, és kimondta nagy vallomását, hogy "vétkeztem". Az Atya minden egyéb követelmény nélkül azonnal ölelő karjába zárta és fiának fogadta Őt. Aztán intézkedett, hogy a régi ruhájától (a régi élet bűneitől) megszabadulva új ruhát - új életet - kapjon. Ez már az Atya cselekvése volt: "Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát és adjátok reá" - mondta.

Fontos tehát egyértelműen világossá tenni, hogy a felülről való élet, a bűntől való megszabadulás hit által ingyen kegyelemből adatik. "Isten ajándéka ez, nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék" (Ef 2:9)

2. Az igehirdetés, vagy evangelizáló beszélgetés **középpontjában Jézus Krisztus személye és az Ő halála, feltámadása által szerzett váltáság legyen!**

Pál apostol írja: "Én is amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás, vagy bölcsesség fölényével hirdeti néktek az Isten bizonyágtételét. Mert úgy határoztam, hogy nem tudok köztetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is, mint megfeszítettről" (1Kor 2:1-2)

"A kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg" (Jn 1:17) Ma is minden emberhez Benne és Általa érkezik meg az életet jelentő kegyelem.

Elmondhatod megtérésed élményét, vagy más megtapasztalásokat, mint Isten kegyelmének munkájáról szóló bizonyágtételt, de vigyázz, hogy ne önmagadra, ne is valaki másra, hanem Jézus Krisztusra mutass - az Ő személye és cselekvése emelkedjék ki.

Olvashatsz ígét az Ótestamentumból, Mózes könyvéből, a Zsoltárokból, vagy a prófétáktól, de - ha evangelizálsz - azokban is ismerd fel ami Jézusra mutat. Az ótestamentumi áldozatok mind az Ő egyetlen áldozatának előképei, József története, Mózes, Dávid személye mind Reá mutatnak. A "törvény Hozzá vezérlő mester", a próféták Róla szólnak. "Nem is adatot az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének" (ApCsel 4:12)

A megtérés és az újjászületés csak Jézus Krisztussal való **személyes kapcsolatba** kerülve, az **Ő halálának titkát** és **feltámadásának erejét** megismerve válhat valósággá az életünkben. Ez az üdvösség és az örökélet **egyetlen útja**... "Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak én általam" - mondja Jézus (Jn 14:6)

Világosan látnunk kell azt a (szomorú) tény, hogy a keresztyének és keresztyének jelentős része határozottan hisz Istenben, elismeri létét, hatalmát

és kéri, kívánja kegyelmét, gyakorolják - több-kevesebb buzgósággal - az egyház által megkívánt vallásos szertartásokat, de **Jézust, sem személyét, sem a váltságát - bár tudnak róla - nem ismerik**, nincs Vele személyes kapcsolatuk. Sőt sokan nyilatkoznak úgy, hogy Jézus személyével nem tudnak mit kezdeni. Nem tudják hova tenni. Ezért is foglalta el - a katolikus tömegeknél - Jézus helyét egy elérhetőbbnek tűnő személy, egy meleg szívű édesanya - Szűz Mária - akit "Isten anyjának" neveztek ki. Az ige azonban világos és határozott: "Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Jézus Krisztus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért" (1Tim 2:5-6)

Krisztust kell tehát felemelnünk, bemutatnunk az Istent kereső embereknek és arra kell - az evangélium hirdetése által - felhívni a figyelmüket, hogy Őt hívják, fogadják be és tegyék Úrrá az életükben.

3. Vezessük bűnismeretre, és bűnbánatra az embereket.

A megtérés lényege a bűn elrendezése Istennel Krisztus váltsága által. Pontosabban eljutni arra az "új felismerésre", hogy bűneimet Jézus elrendezte - elvette - a kereszten!

Istentől - az élet forrásától - a bűneink szakítottak és választanak el. Az Istennel való megbékéléshez tehát elkerülhetetlenül hozzátartozik a bűn elrendezése. Az örömhír (az evangélium) lényege éppen az, hogy ez az elrendezés lehetséges "mert azt, aki bűnt nem ismert bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne" (2Kor 5:21)

Az evangelizációs szolgálat legkritikusabb és nagy bölcsességet igénylő feladata ez: bűnismeretre és bűnbánatra vezetni az Istent kereső embert, hogy bűneit és bűnösségét megvallva bűnbocsánatot nyerjen. Ezt a kérdést nem lehet elkerülni, vagy elmázolni. Nem lesz, **nem lehet igazi megtérés és újjászületés abból a Krisztus mellett való döntésből - még ha őszinte elhatározásból fakadt is - amely nélkülözötte a mély bűnbánatban való összetörést.**

Annak a ténynek a felismerése és elfogadása, hogy Isten igazságos ítélete szerint nemcsak bűneim vannak, hanem emberi természetemben mindenestől romlott, minden (Isten szerint való) jóra képtelen, kárhozatra méltó bűnös vagyok nem megy mély, egész lényemet megrázó, összetörés nélkül. Márpedig Isten igéje ezt állítja rólam - és Ádám valamennyi utódjáról: "Nincs igaz ember egy sem ... mind elhajlottak, valamennyien megromlottak és nincsen aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem" (Róm 3:10-12). Jézus ilyenek látja az ember (minden ember) szívét: "az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, gonoszságok... stb." (Mk 7:21-23) Nem kétséges, hogy az igének és Jézusnak igaza van. Nem az a kérdés, hogy rám, vagy az általam evangelizált emberekre nézve is igaz-e ez; a kérdés az, hogy én megláttam e és összetörtem e valaha mély bűnbánatban e felismerés nyomán, valamint az a kérdés, **hogyan**

vezessem rá e felismerésre az embereket, hogy bűnbánatban összetörve a Szentlélek készítésére a Krisztus keresztje alá boruljanak?

Jó tudni, hogy bűnismeretre és bűnbánatra a Szentlélek vezeti el az embereket. Nekem csak alkalmas eszközzé kell lennem a Lélek kezében. **Ismernem kell sok igét** és elmondani a kereső embereknek. "Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig és megítéli a szív gondolatait és szándékait" (Zsid 4:12) **Aztán Istentől való bölcsességre, a szeretet finomságára és Isten szentségének a határozottságára** van szükségünk ahhoz, hogy megfelelő módon és úgy lepleződjön le a szív, hogy az illető Krisztushoz meneküljön és bocsánatot, sőt szabadulást nyerjen Nála. Jó példa erre Jézusnak a Samariai asszonnyal folytatott beszélgetése. Előbb kívánatosá tette számára az "élő vizet", amelyet Ő kész adni neki; aztán leleplezi elrontott, bűnös életét. De ezt olyan finoman tette, hogy az asszony nem elutasítja, hanem felismeri benne azt, aki elvezeti Őt Istenhez, aki után szomjazik a lelke. (Jn 4:4-26)

Dávid a 32. Zsoltárban előbb felvillantja a boldogság útját, melyet a bűnbocsánatban, bűnei eltörlésében nyerhet Istentől az ember. Aztán így folytatja: "Míg hallgattam kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel, nappal rám nehezedett kezed ... Megvallottam Neked vétkeimet Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak és te megbocsátottad bűnömet" (Zsolt 32:1-5) János apostol ezt írja levelében: "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő, megbocsátja bűneinket és megtisztít minket minden hamisságtól" (1Jn 1:8-9)

Minden újnak a születését vajúdás előzi meg. A Krisztus váltságából fakadó **új élet megérkezését is meg kell előznie a bűnbánat vajúdásának**. Csak úgy kerülhet bárki is Krisztussal együtt a keresztre, ha Isten világosságában felismerte és elismerte, hogy bűnössége miatt méltó a halálra. És ez a "**halál**" **kegyelem**: "mert ha egyé lettünk Vele halálának hasonlóságában, még inkább egyé leszünk Vele a feltámadásának hasonlóságában is" (Róm. 6:5) Az evangélizáció feladata: az ige és a Szentlélek által úgy sugározni Isten szentségének és szeretetének világosságát, hogy abból igaz bűnismeret, bűnbánat, és Krisztus keresztje és feltámadása által bocsánat és istenfiúság legyen!

4. A bűnbocsánat hirdetése Jézus Krisztus nevében

Bocsánatra csak annak van szüksége, aki már látja, sőt mély bűnbánatban összetörve nagy vágyal kívánja, kéri és keresi bűneinek a bocsánatát. A szomjazónak értékes kincs az üde és tiszta forrás vize, de az önmagát igaznak látó ember nem tud mit kezdeni a bűnbocsánattal, mint a jóllakott ember számára sincs jelentősége a terített asztalnak. A bűnbocsánat evangéliumának hirdetése tehát azok felé hatékony, akiket Isten Lelke igaz bűnbánatra vezetett.

Amennyire fontos, hogy az evangélizáció vezesse bűnbánatra az embereket, annyira fontos az is, hogy aki bűneit és bűnösségét beismerte és megvallotta hit által fogadja el és ragadja meg a Krisztus váltsága által megszerzett bűnbocsánatot. Az evangélium legnagyobb örömet és szabadulást jelentő üzenete ez, amely által Isten kiemel a vergődésből, a csüggedésből, a halálból és sziklára állítja a lábunkat!

A Krisztushoz vezető úton elkerülhetetlenül át kell mennünk - mint Bunyan: Zarándok útja című könyvében Keresztyénnek - a csüggedés mocsarán. Ezt a mocsarat a bűnbánat könnyei áztatták mocsárrá. Veszedelemes a mocsárban maradni: el lehet benne süllyedni. A mocsáron túl kell jutni! A bűnbánat nem cél, csak elkerülhetetlen a bocsánathoz, az új élethez vezető úton. Megtanít várni az Urat, kiáltani hozzá, hogy adja meg a bocsánat örömét, a szabadításának bizonyosságát. Dávid a 40. Zsoltárban így ír erről: "Várva vártam az Urat és Ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet"

Tanulságos tapasztalat, hogy keresztyén nevelés és tanítás hatására, értelmes és komoly elhatározással, de igaz bűnismeret és őszinte bűnbánat nélkül is lehet "keresztyénné", hívők gyülekezetének a tagjává lenni. Az ilyen "hívő ember" azonban nem ismeri a bűnbocsánat, és a szabadítás örömét, talán őszinte jóratörekvéssel, de a saját erejéből éli hívő életét. Gyakran - vallásos önigazságban megmerevedve - gyanakvással fogadja a mély bűnbánatban összetört megtérőket. Ez a fajta lelkület táptalaja a törvényeskedésnek, vagy az elegyháziasodott közömbösségnek, illetve az elvilágiasodásnak.

Bunyan Keresztyén-je bűneinek iszonyatos terhével addig gyötrődött és kapaszkodott, amíg - Evangelistától új és új eligazítást nyerve - el nem érte a keresztet. Ott aztán csoda történt: Megszabadult! Olyan "könnyű" lett, hogy szinte repülni tudott volna. Mi történt? Hátranézve látja, hogy a hátáról lehullt egy nagy batyu. Egészen eddig hurcolta, de most megszabadult tőle, amint a keresztet átkarolta. Jézus Krisztus halála, vére, feltámadásának és nevének ereje által adatik ez a szabadulás a bűnbocsánat örömeiben. Az evangélista feladata - az evangélium által mutatni az utat a kereszthez, sőt ide segíteni az embereket. Hatalommal hirdetni, hogy a bűnbocsánat, a szabadítás Jézus Krisztusban készen vár minden Hozzá térő emberre! Rámutatni arra, hogy senki ne elégedjen meg ennél kevesebbel: hit által fogadja el a drága áron - a Bárány vére által - megszerzett bocsánatot.

5. Az evangélizációban legyen igei (teológiai) tanítás

Az evangélizáció fő célja, hogy az emberek Isten világosságában megismerjék önmaguk bűnösségét és ugyanebben a világosságban felismerjék Jézus Krisztusban a megoldást, az üdvösség útját.

A nagy kérdés tehát az, hogyan vezessük el az embereket Istennek erre a

világosságára? Segítség lehet egy bizonyoságtevés, segíthetnek Krisztust dicsőítő, igei üzenetet hordozó énekek, érzelmi hatást keltő történetek elmondása, de a legtisztább és legragyogóbb **világosságot a biblia értelmes és a Szentlélek kenetével hirdetett tanításai teremtik** a hallgatók szívében. Isten, aki szólt: Sötétségből világosság ragyogjon! Ő gyűjtött világosságot a szívünkben" - írja Pál apostol (2Kor 4:6). Isten szava pedig a bibliában adatott nekünk. Isten kijelentette magát mint Atya, Fiú, Szentlélek. Jézus Krisztusban élénk tárja a váltság útját. A bibliából ismerhetjük meg az embert, önmagunkat is. A biblia kijelentése közli teremtésünk történetét és azt, hogy miként jutott az ember a bűn és a halál uralma alá... A bibliából - ha figyelmesen tanulmányozzuk - kibontakozik Isten üdvözítő terve és annak megvalósulása. A biblia beszél a jövőről is. Arról, hogy mi vár a hitetlen világra és, hogy milyen reménysége van Isten népének.

Az evangelizáció nem tanító igehirdetés, mégsem nélkülözheti a **biblia és a keresztyén hit alapvető igazságainak ismertetését**. El kell vezetni az embereket Istennek, Krisztusnak, önmaguknak és a váltságnak a biblia világosságában való megismerésére. Enélkül nem lehetséges komoly és valódi megtérés! Nem tudományos értekezés-szerűen, hanem olyan egyszerűen kell ezt tenni, hogy a gyermek is megértse! Éppen ez a Lélek bölcsessége és az evangelizálás lényeges jellegzetessége!

Hatékonyan munkálkodó evangélistáknál megfigyelhetjük, hogy igehirdetésükben nagyon sok ígét szószerint idéznek. A biblia fontos tanításait magával az igével mondatják el. Az ige szava mindig erősebb, mint a mi beszédünk. Természetesen fontos, hogy az ígék a mondanivalónk logikus rendjébe illeszkedjenek, az egységes és célratörő üzenet részét képezzék.

Az evangelizációs üzenet tehát rendkívül gazdag mondanivalót tartalmaz.

6. Fontos, hogy az evangelizációs igehirdetés a Szentlélek vezetése szerint gondosan **kiválasztott textusra (alapigére) épüljön**. Tehát nem "szabadelôadâsként", hanem az ige szövegének üzeneteként hangozzék. Ez bizonyos kötöttséget jelent a mondanivalót illetően, de az ige szövegéhez való kötődés biztosítja, hogy ne az evangelizátor gondolatai, hanem az Isten szava ragadja meg a hallgatókat. Életet teremtő erő és hatalom ugyanis csak Isten szavában van!

A bibliában számtalan olyan igeszakasz van - mind az Ó, mind az Újszövetségben - amelyek alkalmasak arra, hogy evangelizációs igehirdetés alapigéi legyenek. Ez nehezíti is a választást, de ugyanakkor bő lehetőséget nyújt arra, hogy az alkalomhoz és a hallgatósághoz igazodóan megfelelő alapigét válasszunk.

Vannak ún. "vas tagbetűs", vagyis evangelizációs igehirdetésre gyakran használt igeszakaszok, amelyek kiemelkedően alkalmasak evangelizációs szolgálatra alapigeként.

Néhányat megemlítek közülük:

Ószövetségi igék:

- Zsolt 32:1-9 A bűnbánat, bűnvallás és bűnbocsánat üzenete
 51:3-19 A bűnbánat és bűnvallás példája
 103:1-13 A bűnbocsánat öröme
 130:1-8 A bűnvallás és szabadulás üzenete
 Ézs 12:1-6 Isten a szabadító
 43:1,24-25 Isten megváltott
 53:1-12 Jézus halála a próféta látomásában
 55:1-7 Megtérésre hívó üzenet
 Ez 36:16-32 Új szív, új Lélek ígérete
 37:1-14 Élet a halálból
 47:1-12 Élő víz ígérete

stb.

Az újszövetségi Szentírás szinte teljes egészében alkalmas evangelizálásra. Természetesen vannak különösképpen gyakran használt igeszakaszok. Ezek közül is megemlítek néhányat.

- Mt 5:1-12 A boldogság útja
 7:13-14 Szoros kapu, keskeny út
 9:1-9 Bűnbocsánat és gyógyulás
 11:28-30 Jézus hívja a megfáradtakat
 22:1-14 Meghívás a királyi mennyegzőre
 9:9-13 Máté megtérése
 Lk 5:1-10 Péter megtérése és elhívása
 7:36-50 Egy bűnös nő megtérése
 15:1-7 Az eltévedt bárány
 8-10 Az elgurult drachma
 11-32 A tékozló fiú visszatér
 19:1-10 Zákeus megtérése
 Jn 1:1-14 "Az Ige testté lett!"
 3:1-18 Új élet Isten szeretete által
 5:24-25 Halálból az Életbe
 6:67-71 Péter hitvallása
 8:28-34 Szabadulás Jézus Krisztus által
 20:19-23 A feltámadt Jézus szolgálatba állít
 ApCsel 2:14-28 Péter igehirdetése
 9:1-18 Saulból Pál lett
 16:13-15 Lídia megtérése
 16:16-33 A börtönőr megtérése

stb.

Az alapigék fegyelmezik az igehirdetôt, hogy maradjon a bibliai szöveg mellett,

a hallgatót pedig a Szentírás szövegéhez, illetve magához Istenhez kötik. Ha megfigyeljük a Cselekedetek könyvében leírt evangélizációs igehirdetések tartalmát, azt tapasztaljuk, hogy meglepően egy-egy ótestamentumi igeszakasz magyarázatához ragaszkodnak. Pl. Péter pünkösdi igehirdetésében Jóel próféta 2:28-32 verseit és a 16 Zsoltár 8-11 verseit magyarázza, megerősítve személyes bizonyoságtételével.

7. Az evangélizációs igehirdetés **az egész embert vegye célba**, tehát az értelmét, az érzelmét, az akaratát egyaránt. A megtérés görög szava: "metanoja" = új felismerésre jutást jelent. Az igazi megtérés valóban azzal az **értelmes felismeréssel** kezdődik, hogy elveszett bűnös emberek vagyunk és ebből az állapotból egyedül Isten tud kiemelni Jézus Krisztus váltsága által. A példázatbeli tékozló fiú megtérése is azzal kezdődött, hogy "**magába szállt**" (Lk 15:17). Ez kifejezetten értelmi tevékenység. Pál azt kéri: "változzatok el a ti elméteknek megújulása által" (Róm 12:2). Az értelem tényeket, ismereteket, információkat gyűjt, mérlegel és raktároz... Isten képe rajtunk, hogy gondolkodó, értelmes, intelligens lényeknek teremtett bennünket. **Alapos megtérés csak értelmes megvilágosodás nyomán jöhet létre.** Ebben a megvilágosodásban különösen két nagy tény lesz (ill. lett) világossá értelmünk számára: önmagunk helyes - Isten ítélete szerint való - megismerése és Isten személyének, szentségének és szeretetének a világos felismerése.

Az ember azonban nemcsak gondolkodik, hanem **színes és gazdag érzelmi világa is van**: szeret és gyűlöl, vonzódik vagy bezárkózik; vannak számunkra rokonszenves emberek és olyanok akik taszítanak, ellenszenvet váltanak ki. A legtöbb döntésünk érzelmi alapon jön létre. Érzelmi világunk könnyebben kerül hatás alá és serkent igenre, vagy ellenállásra, esetleg megkeményedésre. Komoly veszélye van annak, ha valaki erős érzelmi hatás alatt ellágyulva - bár abban a pillanatban őszintén, de nem meggondoltan - hoz döntéseket. Sok kudarc és tragédia lett már az ilyen érzelmileg őszinte, de ismeret és információ hiány miatt nem értelmes döntés miatt.

Természetesen a jó elhatározások is érzelmi hozzáállással születnek. Mégpedig úgy, hogy értelmes fedezete van. Vagyis az érzelmi hatás előtt, vagy azzal egyidőben értelmes felismerés, alapos információszerzés történt.

Az igehirdetőnek tehát - ha helyes és alapos döntésre szeretné segíteni hallgatóit - hatnia kell mind az értelemre, mind az érzelemre és természetesen az akaratra is.

Az evangélizátornak igazságokat - istenre, emberre, Jézus Krisztusra vonatkozó tényeket és igazságokat kell értelmesen feltárnia és tanítania. Ugyanakkor mély átéléssel kell beszélnie Isten szeretetéről, Krisztus szenvedéséről, kihulló vérééről, melyet a mi bűneink okoztak. Világossá kell tennie azt is, hogy a Krisztus által megszerzett bocsánat és az új élet ingyen kegyelemből ajándékként lehet a mienk, de **csak akkor, ha értelmes döntéssel és teljes**

szívvel behívjuk a feltámadt és élő Jézus Krisztust az életünkbe.

A gyakorlatban ez úgy történik, hogy az elveszett állapotát és bűnösségét értelmesen felismerő ember a Krisztusban megjelenő szeretetről és az Ő áldozatáról hallva, mély bűnbánatban összetörve odaáll (odafut) az Atya elé és kimondja: "Vétkeztem ... nem vagyok méltó..." Erre az egész szívből fakadó döntésre az Atya mindig azzal válaszol, hogy "Ez az én fiam, aki elveszett és megtaláltatott, meghalt, de feltámadt"

8. Az evangelizációs igehirdetés mondanivalójához hozzátartozik a **helyesen alkalmazott illusztráció**. Az illusztráció minden igehirdetésben hasznos arra, hogy világossá és érthetőbbé tegyen egy-egy tanítást, vagy üzenetet. Mivel az evangelizáció leginkább a bibliában, és a bibliai igazságokban járatlan kívül valók felé szól, fokozott mértékben **fontos illusztrációk alkalmazása**.

Természetesen az evangélizációnak is figyelembe kell venni mindazt amit a homiletika erre vonatkozóan tanít. Tehát:

a. Az illusztráció **eszköz** egy üzenet megvilágosításához és **nem cél**. Vagyis az illusztráció ne legyen annyira **érdekes** és talán annyira **hosszú** is, hogy a hallgatók közben elfelejtek az igei mondanivaló lényegét.

b. Az illusztrációban elmondott történet **legyen igaz és elhíhetô**. Ne mondjunk olyan képtelenségeket, amelyeken a hallgató figyelme fennakad és az egész igehirdetés is hitelét veszti számára.

c. Ha bibliai történetet mondunk el illusztráció gyanánt - ami egyébként nagyon helyes - **mondjuk el értelmesen az egész történetet**, és ne csak utaljunk rá. Hiszen az evangélizáció éppen olyanoknak szól, akik nagy valószínűség szerint nem ismerik a biblia történeteit. Azoknak pedig akik ismerik és szeretik a Szentírást sohasem fárasztó újra hallani egy igei történetet.

d. Az illusztráció tartalma és megfogalmazása is **legyen az alkalomhoz és a hallgatósághoz igazodó**, de mindenképpen a **szentség és a "szalonképesség" határán belül**. Ne sértsen se tekintélyt, se jó ízlést. Nyilván másként fogalmazunk ha utcán gyerekeknek, vagy diákoknak beszélünk és másként választjuk meg a mondanivalót is meg a szavakat is, ha templomban ill. imaházban gyülekezet előtt szólunk.

e. Evangélizációs igehirdetésben hasznos **személyes élményeket** elmondani a saját, vagy mások életéből, illusztrációként. Vigyázni kell azonban arra, hogy **ne legyen túl sok** egy igehirdetésben a személyes élmény elmondása; nehogy az igehirdető személye kerüljön Jézus Krisztus helyett a középpontba! A megfogalmazás is sokat számít. Saját élményt is lehet úgy elmondani, hogy abból ne az ember emelkedjék ki, hanem **Krisztus dicsôíttessék meg**. Természetesen csak akkor, ha ez az előadó szívében is így van.

V. FEJEZET

Az evangélizáció módszerei és alkalmai

Az evangélizációs szolgálatnak két fő területe van: a **közösségi evangélizáció** és a **személyes evangélizáció**. A **közösségi evangélizáció**t általában egy gyülekezet, vagy több gyülekezet közös rendezésében, az alkalomhoz igazodva, de lényegében istentiszteleti formában, sok embert hívogatva tartják meg. A **személyes evangélizáció** egy személynek, egy személy felé végzett lélekmentő szolgálata. Ez tulajdonképpen beszélgetés, ill. beszélgetések sorozata, mely azzal a céllal történik, hogy az a beszélgető partner aki még nem él hitben, megismerje és behívja életébe Jézus Krisztust.

A két evangélizációs forma nem kizárja, hanem kiegészíti egymást. Az evangélizációs lélekmentés úgy hatékony és eredményes, ha egy gyülekezet illetve annak tagjai mindkettőt gyakorolják.

1. Közösségi evangélizáció

A **közösségi evangélizáció alkalmi sokféle** lehet. Helyes gyakorlat a gyülekezetben, ha a **heti istentiszteletek egyike** mindig evangélizációs jellegű. A magyarországi baptista misszió első évszázadában szinte valamennyi gyülekezetben a vasárnap délutáni istentisztelet kifejezetten evangélizációs alkalom volt, amelyre rendszeresen hívogatták a kívülvalókat. Ma már - sajnos - csak néhány gyülekezet él ezzel a gyakorlattal.

Vannak gyülekezetek, amelyek nem elvi okokból, hanem az élettelenység következményeként egyáltalán nem is tartanak evangélizációkat. Leggyakoribb, hogy a gyülekezetek **kampányszerű evangélizációs alkalmakat** rendeznek, általában hétvégeken, vagy egy-egy egész héten át. Az utóbbi években egyre több helyen **kilépett a gyülekezet az imaház falai közül** és kultúrtermekben, szabadtéren, vagy szabadtéren felállított sátorban tartottak evangélizációt. Ennek a nagyon helyes és néhány helyen kifejezetten sikeres kezdeményezésnek az a célja, hogy elérje a templomba, imaházba nem járó emberek tömegeit. Az elmúlt évtizedek ateista nevelése az országunk lakosságának nagy részét (legalább 60-70 %-át) teljesen elidegenítette az egyháztól, a templomtól, a hittől.

A tömegek szekularizálódása - az evangélizálás szempontjából nézve - nemcsak negatív jelenség. A **vallástalanná vált emberek tömege sokkal könnyebben evangélizálható**, mint - 40-50 évvel ezelőtt - a formális vallásosságban élő, de lényegében hitetlen, mégis a maga vallási hovatartozásához, és hagyományaihoz mereven ragaszkodó emberek voltak. Ugyanakkor a hitetlenné vált tömegek, a kommunista eszméktől és reménységekből is kiábrándulva egy lelki és szellemi vákuumba kerültek, amely kiváló táptalaja lett a legkülönbözőbb vallási és okkult szellemi áramlatoknak, melyek hatalmas

erővel és sokszínűen lepték meg országunkat. Óriási felelősséggel terheli meg ez a helyzet a keresztyén gyülekezeteket. Nagy kihívás ez, amely arra kötelezi az élő keresztyén közösségeket, hogy minél több embert érjen el az evangéliummal. Éppen ezért örömmel kell fogadni és támogatni minden olyan kezdeményezést, amely a tiszta evangéliummal az emberek megmentését szolgálja. Azzal a hittel és bizonyossággal kell ezt tennünk, hogy Jézus Krisztus és az Ő váltságáról szóló evangélium nem egy alternatíva a sok közül, hanem az **egyetlen út az egyes ember üdvösségének és lelki békességének a megnyeréséhez**. De egyetlen út az emberiség és a társadalom számára az elhatalmasodó bűn, gonoszság és erőszak miatt egyre növekvő feszültségek megoldására is.

2. Sokszínű lehetőségek.

Paul Bubar a Word of Life nemzetközi igazgatója szokta mondani: "a mi Istenünk ötletgazdag Isten" - Vagyis Ő sokféle módszert, alkalmat kínál nekünk arra, hogy az evangéliummal elérjük az embereket, csecsemőkortól egészen az aggastyán korig. Összhangban van ez azzal amit Pál apostol így ír: "zsidónak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg, a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem." "Az erőtlenné erőtlenné lettem, hogy az erőtlenekeket megnyerjem. Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért művelem, hogy részestárs legyek abban" (1Kor 9:20-23)

Timóteusnak pedig azt tanácsolja Pál: "Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időkben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással" (2Tim 4:2)

Az evangélizáció alkalmi tehát nagyon sokszínűek lehetnek. Akit Isten felkent erre a szolgálatra, ő pedig maradéktalanul engedelmes, bármilyen körülmények között is, megtalálja a módját annak, hogy evangélizáljon. Ugyanígy igaz ez a gyülekezetre. Ha egy gyülekezet a Szentlélek uralma alatt él éppúgy megtalálta az evangélizáció alkalmainak a lehetőségét a kommunizmus idején, mint ma. Mégpedig mindig olyan evangélizációs alkalmak szervezésével, amelyek által el lehet érni az üdvösséget kereső embereket.

Természetesen ennek az ellenkezője is igaz. Ahol keresztyén vezetőkben és gyülekezetekben az emberi megfontolások, félelmek és a körülményekhez, meg a körülöttünk levő világhoz való igazodás válik uralkodó szemponttá, ott **elhal az evangélium ereje**. Rendeznek talán ilyen helyen is evangélizációt - márcsak a szokás, a hagyomány, meg a hívek lelki buzdítása céljából is - de távolról sem úgy, mint a Szentlélek által felkészített, mindenkit megmozgató és csatasorba állító hadjáratot. Márpedig evangéliumi győzelemre, emberek szívében a bűn és a halál erőinek a megtörésére, egyszóval megtérésekre és újjászületésekre lagymatag hozzáállással nem lehet számítani! A helyi gyülekezet közömbös és érdektelen hozzáállásán általában még az sem segít, ha Lélektől felkent

evangelizátort sikerül egy ilyen gyülekezet evangelizációs alkalmára szolgálattevőként megnyerni. Számára is meg a gyülekezet részére is kudarcélményt szokott jelenteni az ilyen "evangelizáció". Az evangelizátor önmagát megalázva és gyötrődve ismeri el Isten előtt, hogy szavai erőtlenül hullottak vissza. A gyülekezet pedig azzal a megnyugvással éli tovább közömbös életét, hogy "ebben az évben is megtartották az evangelizációt". "Hiába - mondják ilyen helyen - az emberek ma keményen hitetlenek és nem érdekli őket az evangélium".

3. Tanulságos módszerek

Rendkívül hasznos a gyülekezetek, evangelizációs mozgalmak és a lélekmentés szolgálatában működő missziós társaságok evangelizációs módszereinek a tanulmányozása. A teljesség igényétől távol nézzük meg néhány, országunkban a lélekmentés terén eredményesen munkálkodó gyülekezet, evangelizációs csoportosulás, és missziós társaság missziós módszerét. Azért hívom fel a figyelmet ezekre, mert itt vannak a szemünk előtt, tanulmányozhatjuk őket és felmérhetjük, hogy mit tesznek jól, vagy helytelenül és mi az, amit érdemes megtanulni tőlük. Természetesen az időben és térben távoli evangelizációs módszerek tanulmányozása is hasznos és szükséges. /Megjegyzem, hogy a példaként elősorolt gyülekezetek, mozgalmak és missziós társaságok kiválasztása teljesen önkényes. Azokról tudok beszámolni amelyeket némileg ismerek. Ismereti körömon kívül is sok eredményes evangelizációs munka folyik, amelyek érdeemesek a tanulmányozásra./

Eredményesen evangelizáló gyülekezetnek, ill. missziós mozgalomnak azt tekintem, ahol:

- a./ A hívő családok gyermekeinek nagy része megtér és
- b./ kisebb, nagyobb számban, de folyamatosan térnek meg kívülvalók is.

(1.) Word of Life International magyarországi szervezete: Az **Élet Szava Alapítvány**. A szervezet több mint 50 éve működik a New York állambeli Schroon Lake központtal, jelenleg mintegy 37 országban. Felekezetközi szervezet, de a vezetők személyi összetétele és elfogadott hitvallásuk alapján a baptistákhoz és a Testvérgyülekezethez állnak legközelebb. Missziómunkájuk fő célja fiatalok és gyermekek Krisztushoz vezetése és a megtértek szolgálatba állítása. Munkájuk eredményessége érdekében az évtizedek során kialakítottak egy **missziós módszert**, amelyet valamennyi országban alkalmaznak. Az ifjúság számára **táborozást** szerveznek kényelmes és jó ellátással. A táborozásnak kora reggeltől késő estig sűrű és pontos programja van sok sporttal, vidámsággal, komoly bibliatanulmányozással és minden nap evangelizációval. A táborozók mindig 2 nagy csoportba vannak osztva, melyek **versenyeznek** egymással. A versenyszerű pontgyűjtés mindenre kiterjed, a bibliatanulmányra éppúgy, mint a szobarendre és a különféle sportversenyre, vagy a tréfás jelenetek előadására.

Cél a felszabadult jó hangulat elérése. A közös alkalmakon sok az éneklés, a különféle ének és zenei szolgálat és a személyes bizonyoságtétel. Minden csoport egy hetet tölt a táborban, pontosan ugyanolyan program szerint. A hét egyik estéjén **megettérésre**, egy másik estén **szolgálatra** való odaszánásra szólítják fel a fiatalokat. A szolgálatra való odaszánás általában esti tábortűz mellett történik, amikor azok, akik döntést hoztak jelképesen egy előre elkészített fadarabot dobnak a tűzbe. Az egész programot nagyon hatékonyan egészíti ki, hogy minden táborozó egy csoportba, egy jól felkészített **csoportvezető** irányítása és lelkigondozása alá érkezik. A csoportvezető személyes kapcsolatok kiépítésével munkálja azt, hogy a fiatalok fogadják el Jézust Megváltójuknak, vagy szánják oda magukat a szolgálatra... A jól szervezett és imádságban is előkészített táborozásnak eredményeként a fiatalok nagy százaléka életre szóló döntéssel hagyja el a tábort.

(2.) **Gyermekevangelizációs mozgalom.** (Child Evangélium Fellowship)

Alapítója Jerse Jorin Overholzer holland származású pennsylvániai keresztény. Az egész világra kiterjedő gyermekevangelizációs mozgalmának főként három indítéka volt:

1. Gyermekkorában nagyon vágyott Jézus Krisztus megismerésére és megettérésre, de nem volt senki aki segített volna neki ebben. Szülei komoly keresztyén emberek voltak, de a családban "nem volt szokás" bibliai és lelki dolgokról beszélgetni. 12 éves korában megkérdezte édesanyját, hogy nem csatlakozhatna-e ő a gyülekezethez, "túl fiatal vagy még ahhoz" - volt a válasz.

2. Nagyon megérintette Jézusnak az a szava: "Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket" (Mk 10:14)

3. Szíven ütötte Spurgeonnak egy kijelentése: "Egy ötéves gyermek ugyanúgy hihet és újjászülethet, mint egy felnőtt, ha helyesen tanítják". - Eleinte vitázott magában Spurgeonnal, de aztán néhány személyes élmény meggyőzte a spurgeoni mondat igazáról.

Különösen az volt meghatározó hatással Overholzerre, amikor kis gyermekeknek a megettérése és komoly életváltozása szülőket is Jézus Krisztus felé fordította. Később azt is megfigyelte, hogy a gyermek-korban megettérők közül sokkal kevesebben voltak olyanok, akik később elestek, mint a felnőtt-korban megettérők közül.

Az 1920-30-as években először házaknál kezdett gyermek-bibliaiskolát, melyet "házi gyermekórának" neveztek. Aztán az utcán, tereken, tehát szabadban hívta össze a gyermekeket és hirdette számukra az evangéliumot.

Sok megettérés történt és egyre több lelkész támogatta munkáját. Kitalált és készített ötletes segéd-eszközöket, amelyek által érthetőbbé vált az evangélium üzenete a gyermekek számára.

A következő nagy lépés volt, hogy megettért fiatalokat kiképzett a gyermekek evangelizálására, kidolgozott egy képzési programot. 1923-1933 között

folyamatosan 9 hónapos képzési tanfolyamokat tartott szerte az USA-ban.

A gyermekevangelizációs program hamarosan országos missziós programmá lett. 1936-ban Nemzeti Bizottság jött létre, amely irányította mind a képzési programokat, mind az egész USA-ra kiterjedő munkát.

1939-től a mozgalom kilépett az USA területéről és előbb Közép és Délamerikában, majd - a háború után - Európában is megkezdtek a gyermekevangelizációs munkát. Misszionáriusokat képeztek ki és küldtek a világ egyre több országába.

Magyarországra az 1970-es évek elején jöttek az első gyermekevangelizációs munkások, majd egyikük - Margaret nővér - Magyarországra költözött.

A kommunizmus évei alatt rejtve - csak ott, ahol volt bátorság fogadni őket - nagyon szép és eredményes munkát végeztek. Leginkább azzal, hogy felekezeti különbség nélkül számlálhatatlanul sok gyermekmunkást képeztek ki, akkor amikor ezt egyetlen egyház sem merészelte csinálni. A képzett gyermekmunkások sok gyülekezetben megelevenítették a gyermekmissziót, majd maguk is bekapcsolódtak új munkatársak képzésébe. (Az egyházvezetők általában idegenül kezelték őket, sőt előfordult, hogy a lelkészeket "óva intették" tőlük)

Nagy jelentőségű volt, hogy rengeteg magyar nyelvű segédanyagot hoztak az országba (flanelográf - képek - térképek), magyar nyelvű gyermekénekeskönyvet is kiadtak és nagy mennyiségben terjesztették. Lehetetlen pontosan felmérni azt a sokrétű tevékenységet, méginkább annak evangéliumi hatását amelyet az utóbbi 25 évben ez a szervezet az egész világon is, de Magyarországon is végzett.

A gyülekezetek gyermekmissziójának megelevenítésén túl kezdeményezték az utcai gyermekmissziót (játsszótereken) és kívül való gyermekek számára házaknál a "mosolyklubok" szervezését.

1989 után létrehozták magyarországi szervezetüket, magyar vezetéssel és magyar függetlenített munkásokkal. Nevük: Vasárnapi Iskolai Szövetség (VISZ) Kialakították magyarországi központjukat Pécelen (2119 Pécel Nyírfa u. 1) ahol rendszeres képzéseket tartanak. Hét függetlenített munkásuk közül 4 a baptista közösség tagja.

VI. FEJEZET

Az evangelizációs alkalom előkészítése

A hatékony és eredményes evangelizáció titka és legfontosabb területe: a megfelelő előkészítés. Az előkészítésnek van lelki (szellemi) és technikai területe. Mindkettő egyformán fontos.

1. A Billy Graham evangélizáció előkészítéséről

Természetesen az evangélizáció mérete határozza meg az előkészítés méretét. Egy helyi gyülekezet evangélizációs sorozatának jó előkészítése is sokoldalú feladatot jelent, de nem is hasonlítható pl. egy országos, vagy több országra kiterjedő evangélizációs kampány előkészítéséhez.

1989 júliusában Billy Graham egyetlen alkalommal evangélizált a Népstadionban, ahol kb. 100 000 ember sereglett össze és közel 20 000 ezer ember jött előre a döntését kinyilvánítva. Sok vita volt és van ennek az evangélizációnak a valóságos eredményességéről. Személyes tapasztalatom, hogy sokan komoly megtérésre jutottak. Még évekkel később is több olyan megtérőnk volt pl. Debrecenben, akik azt vallották, hogy ott kapták az első evangéliumi érintést a Népstadionban. Tanulságos volna pontosan kimutatni, hogy hány ember, mennyi időt töltött ennek az egyetlen alkalomnak az előkészítésével. Több száz gyülekezetben - amelyek komolyan vették - hónapokon át rendszeres imaalkalmak voltak a népstadioni napért. Az előkészítő csapatnak egész hierarchiáját alakították ki és sok százan tartoztunk ebbe az intenzíven munkálkodó csapatba. Több ezer tanácsadót képeztünk ki szerte az országban felekezeti különbség nélkül. A főmunkatársak amerikai csapata több mint egy évet töltött Magyarországon egyetlen néhány óras evangélizációs szolgálat előkészítéséért. Plakátok, szórólapok 10 - vagy talán 100 000 számra készültek és kerültek terjesztésre az ország valamennyi településén. Rádió és TV programok, újságcikkek özöne népszerűsítette, vagy éppen kritizálta a készülő evangélizációs alkalmat - az evangélizátort és a főmunkatársait. Énekkarok összevontan hatalmas kórust alkotva készültek és aztán énekeltek a Stadionban. Több ezres rendezőgárdát is felkészítettek a lebonyolításra. Roppant összegeket és sok-sok fáradságot áldoztak egyetlen alkalomért, néhány óras összejövetelért. Olyan sokrétű és az egész országra kiterjedő volt az előkészület, hogy - akkor - többen megjegyeztük: "már a vízcsapból is Billy Graham folyik Magyarországon". Sokakban (-bennem is -) a buzgó előkészület közben, és ébredésért imádkozva, néha mégis megjelent egy olyan kísértő gondolat, hogy helyes-e szabad-e egyetlen alkalomért "ekkor felhajtást" csinálni? Utólag meg lehet és meg kell állapítani, hogy **nagyon is érdemes volt**. Az evangélium és Jézus Krisztus mellett megnyilvánuló **hatalmas demonstráció** volt az, amely millióknak odafordította figyelmét Istenre, a megváltás szükségességére, az evangéliumra. Az utógondozás hiányossága (- bár ez is széleskörűen elő volt készítve -) eredményezte, hogy a Lélek által megérintett emberek nem jutottak mind megtérésre. De a Népstadionban az ország lakosságának kb. 1 %-a Isten jelenlétében megtapasztalta a Szentlélek erejét, az élő vizek forrásának az áramlását. Isten a sokrétű és rengeteg embert megmozgató **előkészítés által** munkálta ezt.

Némileg hasonló, de mintegy 30 országra kiterjedő hatalmas előkészület

munkálta az ugyancsak Billy Graham Evangélizációs Társaság által rendezett **"Pro Christ 93" Szatelit evangélizációs program** sikerét. Jegyzetem mellékletként csatolok néhány előkészítést szolgáló iratot. Csak néhányat azok közül, amelyeket minden országban sok ezer példányban terjesztettek. Ez az evangélizációs program különösen nyilvánvalóvá tette, hogy milyen sok múlik az előkészítésen. Ahol - Magyarországon és más országokban - komolyan vették az előkészületet és imaközösségekben, tanácsadók felkészítésében, megfelelő és széleskörű propagandával, hívogatással és az András-misszióval, lelki egységben készültek és fogadták az üzenetet ott nagy győzelmeket munkált Isten az evangélium által. Ahol lagymatagon, sőt kritikusan, komolyabb lelki felkészülés nélkül, csak éppen meghirdették az alkalmat - bár a technikai előkészítés és felszerelés ezeken a helyeken is ugyanazt az evangélizációt közvetítette - az eredmény elmaradt. (A kritikusok pedig ironikus fölénnyel könyvelték el az "igazukat".)

Természetesen a Billy Graham féle nagy evangélizációs hadjáratok kivételek. Gyülekezeteink lehetőségei és evangélizációs programjai ezekhez viszonyítva nagyon szerények. Jó példák azonban arra, hogy milyen sok múlik az előkészítésen. A mindenható Isten "evangélizációs programját", amelyet Jézus Krisztusban végzett el az egész világ felé, évezredek át "készítette elő" a próféták által, a Mózes törvénye és a világtörténelem eseményei által. Megérkezése előtt közvetlenül egy hírnököt is küldött bemerítő János személyében, "amikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát" (Gal. 4:4)

Az előkészítés dolgában tehát magától Istentől tanulhatunk. Eredményes evangélizációt csak nagy, átgondolt és széleskörű előkészítéssel lehet tartani.

2. Előkészítés a gyülekezetben.

(1.) Igehirdetésekből, gyülekezeti tanácskozásokon az idevonatkozó Igék alapján **meg kell győzni a gyülekezetet** arról, hogy a lélekmentés Isten legfontosabb akarata és programja ezen a földön. Rá kell terhelni a testvérek szívére az elveszettekért való felelősséget.

(2.) **Imaközösség létrehozása**, amely külön összejöveteleken a készülő evangélizációért imádkozik. Ne csak a szokványos összejöveteli alkalmakon legyen imádkozás az evangélizációért. Sokkal forróbb és az imádkozókat is lelkileg felkészítő imaközösség alakul ki, ha csak azok vannak együtt, akiknek "megéri", hogy ezért külön, e célból minden mást félretéve jöjjenek el imádkozni.

(3.) **Munkatársak toborzása és felkészítése** az evangélizációs alkalomra
- András - misszióra

- A tanácsadás szolgálatára
- A vendégek fogadására és eligazítására

A munkatársakat a rájuk váró feladatokra tanfolyamszerű alkalmakon fel kell készíteni.

(4.) Énekek, énekesek, zenészek előkészítése.

A készülő alkalmakhoz, helyszínhez és a várható hallgatóságához igazodó, megfelelő énekeket és énekeseket készítsünk elő és kérjünk meg a zenei szolgálatra. Az ének és a zene olyan fontos és egyben kritikus része az evangélizációnak, hogy ezzel külön fejezetben is foglalkozunk.

(5.) Bizonyágtevők felkészítése és megkérése a szolgálatra.

Az őszinte átéléssel és a Lélek kenetével elmondott személyes bizonyágtételek a megtérésünkről, vagy valamilyen életváltozást eredményező Isten-élményünkről, esetleg igei üzenetről, nagyszerűen készíti elő a hallgatók szívét az evangélium megragadására. Jó, ha új hívők és régebbi hívők, vallásos és hitetlen háttérből megtérők egyaránt megszólalnak, így valamennyi hallgató kap "személyreszabott" üzenetet. A bizonyágtevések ne legyenek hosszúak, ne váljanak kis prédikációvá, ne a bizonyágtevőre, ne is valamilyen csodára, hanem Jézus Krisztusra tereljék a figyelmet.

(6.) Technikai előkészítésre különösen akkor van szükség, ha nem a megszokott istentiszteleti helyen (imaházban) történik az evangélizáció. Szabadtéren, kultúrházban, sátorban olyanokat is elérhetünk, akik soha nem jönnének el az imaházba. Az ilyen helyszín és alkalom körültekintő ügyintézés, és gyakorlati tevékenységet igényel, melyeket szintén a gyülekezet tagjainak kell elvégezni. (Engedélyek beszerzése, villanyáram biztosítása, a technikai felszerelés megszerzése és kezelése)

3. Közönségszervezés: - "kivülvalók" elérése és meghívása.

Közel 50 éves pásztori szolgálatom idején számtalan helyen evangélizáltam. Szomorúan emlékszem azokra az "evangélizációs" alkalmakra - elég sok volt ilyen - amelyeken egyetlen látogató, ill. érdeklődő sem jelent meg. Az ilyen gyülekezethez is van szava Istennek, de az evangélizációt mégis csak a kívülvalók mentéséért tartjuk.

Kérdés: **hogyan érjük el az embereket** és miként bírjuk rá őket arra, hogy jöjjenek el az evangélizációra?

(1.) Az első és legfontosabb teendő itt is az, ami a gyülekezet előkészítésénél: imádkozás, **buzgó könyörgés** megtérésekért, a Lélek áradásáért, ébredésért, egyes meghívandó személyekért. Egyedül Isten

támaszthat érdeklődést az emberekben és törheti át a szívek konok ellenállását. Az imádság az imádkozókat is felkészíti. Isten közelében alkalmassá formálódunk az emberek megfelelő megközelítésére.

(2.) **Plakátok, szórólapok, ismertetések** készítése és terjesztése. Fontos, hogy ezeknek a szövege és az ábrája legyen megkapó, figyelemkeltő, könnyen olvasható és lényegre törő. Számolnunk kell azzal, hogy sokan el se olvassák, de egy kiemelt rövid szöveg mégis megragadhatja a figyelmüket.

(3.) Ha van **helyi rádióadás, TV-adás és újság**, rövid hír formájában jó meghirdetni az evangélizációt. Debreceni tapasztalatunk szerint sokan felfigyeltek az ilyen híradásra.

(4.) Kivülvalók elérésére "**leghatékonyabb az András-misszió**". András - miután találkozott Jézus Krisztussal - elment testvéréhez Simonhoz (a későbbi Péterhez) és elhívta őt Jézushoz. Az ilyen személyes beszélgetések, régebbi kapcsolatra, vagy friss ismeretségre épülő "társulás" valakihez a legeredményesebb hívogató módszer. Ez ugyanis nemcsak egy meghívó átadását jelenti, hanem személyes kapcsolat kiépítését kifejezetten lélekmentési céllal, amely esetleg egymás meglátogatásával jár és nem ér véget azzal, hogy eljön, vagy nem jön el az illető az evangélizációra.

VII. FEJEZET

A hálózás.

Több, mint 40 évvel ezelőtt olvastam a neves amerikai evangélistának Torrey-nak egy kis könyvecskéjét: "Szolgálatodat teljesen betöltsd" címmel. Ebben - többek között - leírja, hogy sok igehirdető egy életen át mindig csak kiveteli a hálót, és sohasem húzza be. Így aztán a hálóba került halak szépen kiúsznak belőle. Megdöbbszemtem ezen a megállapításon, mert igaznak találtam. Tudom én, hogy akit megérint Isten szeretete, az általában nem akar és nem is tud többé szabadulni ettől a szeretettől és hogy akiben "elkezdte Isten a jó dolgot, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjáig" (Fil 1:6) De azt a "jó dolgot", hogy egy igei érintésből döntés, megtérés és újjászületés legyen talán éppen általunk akarja Isten elvégezni. A hálózásnak az a célja: hogy az a tékozló fiú, aki már magába szállt, már azon töpreng, hogy miként térhetne haza az Atyai házhoz: kapjon egy lehetőséget, egy bátorítást, egy nyitott ajtót, amelyen beléphet.

A hálózásnak sokféle változata lehetséges. A legfontosabb, hogy valamilyen formában legyen! Sokan azért félnek az ilyen meghívástól, mert esetleg kudarccal végződik - nem dönt, nem jelentkeznek nyilvánosan senki. Azon túl, hogy az evangelizátornak lelkileg néha szüksége van ilyen látszólagos csödre (- alázatosságra neveli -) a valóságban általában nem jelent kudarcot az, ha a felszólításra nyilvánosan senki sem jelentkezik. Éppen úgy, mint az sem biztos "siker", ha sokan jelentkeznek, kiállnak, vagy visszamaradnak. Pl. az egyik debreceni szabadtéri evangelizáció végén (1990-ben) több, mint 20-an jöttek előre, döntésüket kinyilvánítva. Nagy "sikerélmény" volt ez, mély hódolattal magasztaltuk érte az Urat! Utólag viszont nagy tanulságul szolgál, hogy a 20-ból talán 1 megtérő maradt meg, de a felszólítás nyomán - bár a helyükön maradtak - többen a szívükben őszinte döntésre jutottak és mintegy 5-6 olyan buzgón munkálkodó tagja van ma a debreceni gyülekezetnek, akik az akkori felszólítás nyomán indultak el az Úr felé, noha nem jöttek előre. Tehát egy döntésre szóló meghívás akkor is eredményes lehet, ha az ott azonnal nyilvánosan nem mutatkozik meg.

A hálózás módszerei.

Az egyik leghatékonyabb (magamban "csőbehúzó" módszernek nevezett) döntésre hívás a következő: Az igehirdetés végén azt mondod: "most azoknak a nevében imádkozom, akik ma Jézust szeretnék behívni az életükbe, kérlek fejedet lehajtva, szemedet becsukva magadban mély átéléssel **mond utánam ezt az imát**". Ekkor tagolva, a megtérők nevében mondok egy imát, melyben bűnösséged megvallása után kéred Jézust - elismerve az Ő isteni fenségét és váltságának bünt eltörlő hatalmát - hogy jöjjön be az életedbe. Az ima elmondása után így szólsz: "most azt kérem, hogy **kezük felemelésével jelezzék** azok, akik elmondták velem ezt az imát". Miután ez megtörtént így folytatod: "Jézus a halált vállalta érted és vérével eltörölte bűneidet. Most az kéri tőled, hogy vállald te is Őt és ezt azzal jelezd, hogy **állj fel!** - Amikor felálltak, így szólsz hozzájuk: "Jézus szeretete ma megérintett és életre szólított titeket, szeretnék veletek erről a nagy jelentőségű döntésről röviden beszélgetni és veletek imádkozni, ezért arra kérlek benneteket, hogy **jöjjetek előre**".

Sok evangelizációs alkalmon tapasztaltam, hogy ezzel a módszerrel általában sokan előrejönnek. Az is tapasztalat viszont, hogy az így döntésre előállt emberek jelentős részénél nincs folytatás; sokaknál nem is lesz belőle valóságos megtérés. Mégsem lehet elvetni ezt a módszert, mert sokakat elindíthat Krisztus felé. Veszélye az, hogy ha az így "döntésre jutott" ember utána semmi változást nem tapasztal az életében, az ő szemében devalválódik a Krisztus mellett való döntésnek a jelentősége, illetve csak megzavarja őt a Krisztus felé való közeledésben.

Más, talán "egyenesebb" módszer, ha az evangelizációs igehirdetés végén azt kéred, hogy akik Jézust szeretnék személyes megváltójuknak elfogadni: emeljék

fel a kezüket, vagy: álljanak fel, vagy: jöjjenek előre, vagy: maradjanak vissza, ill. az istentisztelet végén vonuljanak el egy megjelölt helyre. Nagyon hasznos a döntésre-szólítás bármely formája és a külön beszélgetés, meg imádkozás az indulókkal.

Igen fontosnak tartom azonban, hogy a nyilvános hálóbehuzást **nem szabad rutinból, pszichikus fogásokkal, vagy agresszív erőltetéssel végezni**. Csak akkor helyes előszólítással előállni, ha az előzetes buzgó könyörgések után az evangelizáló igeszolgálat alatt ill. a végén a Szentlélek erre határozottan késztet! Azt is mérlegelni kell - a Lélek vezetését kérve - hogy egy több napon át tartó evangelizáción minden alkalommal, vagy csak a befejező 1-2 alkalommal kell e a meghívást alkalmazni? Függ ez az evangelizációs istentisztelet légkörétől és a hallgatóság összetételétől.

A barátkozók bibliaórája.

A felsorolt hálóbehuzási módszerek mellett, azok megfelelő alkalmazásával (vagy anélkül) én a hálóbehuzás - és egyben az utógondozás - leghatékonyabb módszerének a **meztérők számára tartott külön összejöveteli alkalmakat tartom**. Hangsúlyozom nem alkalmi összejövetelről van szó, hanem rendszeres, állandóan hirdetett - legalább hetenként egyszeri - másfél-két órahosszáig tartott - beszélgető bibliaóráról, amely **állandóan nyitott kapu** a megtérni vágyakozók, a Krisztust keresők és a bibliát megismerni akarók számára. Egy gyülekezetben a folyamatos ébredés egyik rendkívül fontos bázisa a barátkozók bibliaórája. A gyülekezetben felnövő gyermekeink részére éppúgy, mint a kívülről érkező látogató számára állandó lehetőséget és egyben kihívást jelent a komoly döntésre és megtérésre ez a rendszeresen hirdetett alkalom. Az 1950-es évektől mindegyik szolgálati helyemen (Újpesten, Ócsán, Budafokon és Debrecenben) minden héten (legtöbbször még nyáron is) megtartottuk a barátkozók bibliaóráját. (Debrecenben "Döntők órájának" is hívják). Előfordult - különösen egy-egy bemerítés után - hogy egyedül imádkoztam a meghirdetett alkalmon. Aztán jött az első meztérő, majd a többi, de mindig megszorodott a barátkozók száma.

Természetesen nemcsak a meztérők bibliaórájának a folyamatos megtartása a fontos, hanem , hogy a **bibliaórák tartalma legyen vonzó és Jézus kegyelmének kiáradása által életet teremtő alkalom**. Számomra az évtizedek során a szolgálatom legfontosabb és legszentebb alkalmi lettek ezek. Valaki - találóan - "szülőszobának" nevezte el, mert a szívekben megfogant Igék itt fakadtak életre és sokaknak tényleg itt érett meztéréssé és újjászületéssé a Krisztushoz való közeledése. .. Az évtizedek során kialakult egy nagyon tömör vázlat, amely a barátkozók bibliaórájának a vezérfonalául szolgál, de - bár szigorúan tartottam magamat a vázlat témáihoz - mindig nagyon szabadon kezeltem, igazodva a jelenlevők ismeretéhez és lelki igényeihez és a folyamatosan feltett kérdéseikhez. A bibliaórákon mindig lehetőség nyílt arra is,

hogy bárki bármilyen Igére, közösségi életre, vagy a saját életére vonatkozó kérdést feltegyen. Mindig voltak kérdések, amelyeket meghitt bizalmas légkörben megbeszéltünk. Ha valaki valamilyen terhét, problémáját, vagy éppen bűnét vallotta meg - ez gyakran előfordult - azonnal imaközösségben forrtunk össze az Úr előtt. A legnagyobb örömünk persze nemcsak az imaközösségben volt, hanem abban, hogy tapasztaltuk imáink meghallgatását.

A barátkozók bibliaóráját általában **4-5 hónapig tartjuk** egy-egy csoportnak. A 4-5 hónap után azok kérik a gyülekezetbe való felvételüket és a bemerítkezésüket - akik erre megértek. Mivel azonban a barátkozókhoz menet közben folyamatosan is lehet csatlakozni, mindig voltak (vannak) olyanok, akik - bár talán már hónapok óta eljártak - még nem léptek tovább és maradtak (maradnak) a barátkozók bibliaóráján. Az is előfordult - mindegyik gyülekezetemben -, hogy egyesek lelkesen megjelentek a megtérők között, de aztán nem lett az indulásukból megtérés: később elmaradtak a bibliaóráról is meg a gyülekezetből is. Olyan is elég gyakori volt az évtizedek során, hogy egyesek kétszer (sőt háromszor is) végigjárták a barátkozók bibliaóráját, mire abban is döntöttek, hogy beépülnek a gyülekezetbe. Vagy úgy döntöttek, hogy nem kívánnak bemerítkezni. Még azt is el kell mondanom, hogy a barátkozók bibliaóráján való részvételt nem tekintetem és **nem tekintem a megtérés, illetve a gyülekezetbe való beépülés feltételének**. Éppen ezért - bár ritkán, de - előfordult, hogy - őszinte megtérést megállapítva - olyanokat is felvettünk és bemerítettünk, akik nem jártak el a barátkozók bibliaórájára.

Mindezeket összefoglalva a barátkozók bibliaóráját nagyon fontosnak tartom, mert:

1. - a hálóbehúzás állandó lehetőségét biztosítja a gyülekezetben
2. - a megtérők bibliaismerethez és Krisztus ismerethez jutnak
3. - tudatosan világossá válik, illetve megtörténik a megtérés és az újjászületés
4. - kiszűrődnek azok, akiknél az első érintést nem követte a megtérés és nem tudják vállalni Krisztus követését.
5. - az új megtérők megismerik a gyülekezeti élet melegét, erejét, jórendjét, terhét és hiányosságait és kezdik megtalálni helyüket a szolgálatban.
6. - akik együtt járnak el a barátkozók bibliaórájára azok között szoros, közvetlen közösség alakul ki. Ez erőforrás a későbbi időre, másrészt példa és tapasztalat további szoros és személyes közösségek kialakítására.

(Jelen jegyzet mellékleteként csatolom a barátkozók bibliaórájának vázlatos anyagát)

VIII. FEJEZET

Ének és zene az evangelizációs alkalmakon

Az ótestamentumi istentiszteleti rendben nagy számú énekes és hangszereszen játszó zenész működött. Izrael országának fényesebb korszakaiban - pl. Dávid, Salamon, Józsafát király idejében - főfoglalkozású népes kórusok szolgáltak a templomban. A zsoltárokból megismerhetjük az énekek ihletett szövegét, de arról is képet kapunk, hogy milyen hangszereseket használtak. Pl. a 149. Zsoltár 3. verse: "énekeljétek dob és hárfakisérettel". A 150. Zsoltár pedig így szól: "Dicsérjétek dobbal körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvolával! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral" (3-5)

Jézus és tanítványai is énekeltek a zsoltárokat (Mk14:26). A keresztyén gyülekezetekben is kezdettől fogva jelentős szerepe volt az éneklésnek. Isten dicsérete - ha őszinte szívből fakad - kiemel a hétköznapi gondjaiból; lélekben Isten közelébe segít és előkészíti a szívek talaját az Ige befogadására. Az evangelizációs alkalmakon fokozottan nagy fontossága van az éneknek és a zenének. Nemcsak Isten felé fordítja a figyelmünket, hanem szövege által üzenetet is közvetít felénk.

A magyarországi evangéliumi misszióban is kezdettől fogva nagy hatása volt a németből, angolból lefordított énekszövegek dallamosított üzenetének. Eleinte kézírással terjesztették, majd egymásután jelentek meg nyomtatásban is az énekes füzetek, majd könyvek.

Az evangelizáció természetéhez tartozik, hogy igyekszik eleget tenni a felszólításnak: "Énekeljétek az Úrnak új éneket!" (Zsolt. 96:1) Mégpedig nemcsak szövegben és dallamban, hanem stílusban is újat. Ezzel magyarázható, hogy ahol a lélekmentés előtérbe kerül énekes és zenészegettek jöttek, jönnek létre és új, meg új énekekkel állnak elő. Ezek az új énekek olykor magasrendű ihletettséggel, máskor "népi lelkesedésből", esetleg zenéhez alig értők lelkes "alkotói vágyából" születnek. Elég gyakori az is, hogy a klasszikus zene kiváló művészei mintegy "kirándulnak" és könnyűzenei alkotásokkal igyeksznek a mai közízléshez közelebb kerülni.

Ismeretes, hogy világunkban évtizedek óta egyre erőteljesebben a **"vérpezsdítő" ritmikus és dobhártyát repesztő gépzene vette át az uralmat**, főként az ifjúság nagy részének a körében. Az ilyen irányú együttesek extázisba hajszolják a közönségüket, felszabadítva nemcsak a hangulatot, hanem gyakran a legalantasabb érzelmi és erőszakos indulatokat is. Nem lehet vitás, hogy az ilyen zenészek és az ilyen zenét megszólaltató diszkók sötét, démonikus töltésűek. Mégis azt kell látnunk, hogy a fiatalság nagy többsége szinte éjjel nappal ezt a zenét hallgatja, az ilyen együttesek uszályában sodródik. A klasszikus, vagy éppen egyházi zenét megszólaltató hangversenyeknek is van egy tisztos polgári, főként idősebb korosztályú hallgatósága, de sokkal kisebb létszámban.

Az evangéliummal, az Istentől távolra szakadt és a Sátán sodrásába került

embereket kell elérnünk! Az is fontos tapasztalat, hogy megtérőkre főként a fiatalok köréből számíthatunk, akik még keresik helyüket a világban. (Kimutatták, hogy az utóbbi évtizedekben a megtérők 90 %-a a 30 év alattiak közül kerül ki) Felvetődik hát a kérdés: **hogyan érhetjük el az evangéliummal korunk fiatalságát?**

Erre a kérdésre válaszoltak - tudatosan, vagy ösztönösen - egyes keresztyén zeneszerzők, énekesek és zenészek úgy, hogy evangéliumi tartalmú zenével, főként pedig újjászületett hívő és a lélekmentésért égő szívű és imádkozó énekesek és zenészek tolmácsolásában meg kell közelítenünk, sőt el kell érünk a mai fiatalokat. Mégpedig úgy, hogy **olyan könnyűzenei stílusban szóljon a Krisztust dicsőítő és Hozzá hívogató zene és ének, amelyet a mai fiatalok is szívesen meghallgatnak**, ugyanakkor mentes mindenféle "vérpezsdítő", démonikus hatástól. Úgy gondolom ilyen stílust képvisel a 80-as években Magyarországon is megjelenő és missziós körutakat járó Continental Singers együttese. Nagy tömegvonzása volt, ugyanakkor énekeik és bizonyágtevéseik kifejezetten evangelizálók voltak. Elmélyítette ezt az a komoly **imaközösség**, amellyel minden szolgálatra készültek. Hatékonyságukat bizonyítja az is, hogy az Állami Egyházügyi Hivatal dühödten hadakozott ellenük. (Magam is kaptam keményhangú felszólításokat az egyházvezetőimtől, hogy tilos a fogadásuk) Legfőbb igazolásuk természetesen az, hogy sokan indultak el Krisztus keresésére és befogadására szolgálatuk nyomán.

A 80-as évektől szinte minden egyházban és felekezetben sorra **alakulta azok a könnyűzenei együttesek**, melyek így igyekeztek elérni az evangéliummal korunknak a démonikus fertőzésben levő fiataljait. Közösségünkben a "**Soli Deo Gloria**" együttes talán túl merészen közelítette meg a rockos irányt és ezzel sokakban botránkozás is keltett. Úgy gondolom, hogy a debreceni "szerah" , vagy a karcagi együttes szolidabb könnyűzenei irányt képviselnek. Ezeknek és sok más együttesnek az énekei mint "**ifjúsági énekek**" szinte minden gyülekezetünk ifjúságának csaknem kizárólagosan énekelt énekei lettek. El lehet mondanunk, hogy ezek az énekek több helyen hozzájárultak fiataljaink lelki megelevenedéséhez és vonzást jelentenek a kívülről érkező fiatalok számára. Sőt az utóbbi években egyre több gyülekezetben sokszorosított énekfüzet jelenik meg és a Hit-hangjai énekeskönyv mellett egyre többet ezekből énekelünk.

Ismeretes, hogy a könnyűzenei irány elterjedése heves ellenállást és éles vitákat is kiváltott, főként a klasszikus és egyházzenei irányzatot féltő zenészek és az idősebb korosztály részéről. Sokan egyértelműen démonikusnak bélyegeztek minden könnyűzenei stílust. Úgy gondolom ezt a vitát maga az élet már részben lezárta, de a jövőben le fogja zárni. A klasszikus és az egyházi zene idők feletti értékállóságát senki sem vitathatja. Az a meggyőződésem, hogy a ma még könnyűzenét kedvelők nagy része is "beérik" és később a komolyabb zenei irányt szereti meg. Ugyanakkor az elmúlt évek könnyűzenével hívogató

evangelizációi azt igazolják, hogy Isten ezeket az evangéliumot hirdető énekeket eszközzé tette és nagyon sok őszinte megtérésben lettek eszközök az un. ifjúsági énekek.

Természetesen az énekstílust is meg magunkat, mint énekeseket, zenészeket is a Szentlélek fegyelme alatt kell tartanunk! Lélek nélkül és a Lélek által árasztott szeretet nélkül bármilyen magasrendű művészetet képviselő klasszikus zene is "csak zengő érc és pengő cimbalom". A könnyűzenei énekek is csak azáltal válnak evangéliumi erejű üzenetté és vonzássá, ha az előadók a józanság és a erő Lelkének uralma alatt szolgálnak vele.

Az is bizonyos, hogy a könnyűzene szerzői és művelői józan mértékletességgel és a Szentlélek fegyelme alatt ne bizonyos stílus utánzását, hanem a lélekmentést lássák célként maguk előtt. Olyan zenét kell képviselnünk, amellyel elérjük a fiatalokat, de teljességgel megmaradunk a Lélek ihletése és uralma alatt. Ez számomra pl. azt is jelenti, hogy nem föltétlen gépzene kell lennie (különösen zárt helységben), ha pedig mégis erősítőik működnek, semmiképpen se legyen idegeket rángató a ritmusa, sem pedig túl hangos. Vagyis az "evangéliumi könnyűzene" legyen szolid, könnyed, vidám életet és örömet sugárzó, vagy ha kell bűnbánatot ébresztő. És a Lélek ihletése alatt sugározzanak az örömtől az énekesek is.

Összefoglalva úgy látom, hogy az ének és a zene vonatkozásában az evangelizációkon a következőket kell figyelembe vennünk:

1. **Az evangelizáció előkészítésében vegyenek részt a zenészek és az énekesek is.** (imaközösség, András-misszió, tanácsadásra való felkészülés stb.) Ne úgy énekeljenek, mint "előkelő kívülvalók", akik csak énekeikkel "szerepelnek", hanem, mint akik együtt égnak az emberek megmentéséért.

2. Ha mód van rá **szólaljon meg mindegyik énekstílus:** a klasszikus is és a könnyűzenei is. Egyesek azt mondják, hogy a kettő "üti egymást". Ámde nem hangversenyen, vagy zenei fesztiválon vagyunk, hanem evangelizáción! Itt pedig az a cél, hogy mindenki otthon érezze magát. A hallgatók közt pedig valószínű mindkét ízlésnek vannak kedvelői. Az a bizonyos "ütközés" csak a kényes és kifinomult zenei fülekben történik. Ők pedig a jobb ügyért viseljék el.

3. Énekeltesük a hallgatókat! Tanítsunk új, fülbemászó dallamú és evangéliumi üzenetű éneket! Az ének szövegét adjuk kézbe, hadd énekeljék otthon is.

IX. FEJEZET

Az utógondozás

Az utógondozás az evangelizációs alkalmakon lelki érintést nyert, esetleg döntésre jutott személyek lelki gondozását jelenti. Az utógondozás előkészítése

és megfelelő végzése legalább annyira fontos, mint magának az evangélizációnak az előkészítése és lebonyolítása.

A nagy evangélizációs kampányok szervezői természetesen ismerik az utógondozás fontosságát. Billy Graham pl. - amikor egy gyülekezet evangélizálni hívta - azt kérdezte, hogy fel van e készülve a gyülekezet az újszülöttek gondozására? Ha pl. születik - az evangélizáció gyümölcseként - 100 újszülött, van e a gyülekezetben 100 képzett gondozó, akik az újszülötteket etetik, tisztába teszik, majd járni tanítják? - kérdezte Graham. Grahamék nagy előkészítő munkával, tanácsadók képzésével, a megtérők nyilvántartásának a megszervezésével, egész sor megtérőknek és a tanácsadóknak szükséges irodalom tömeges terjesztésével igyekeznek a megfelelő utógondozás megvalósítására. Ennek ellenére gyakran éri őket - és más evangélizációs mozgalmak szervezőit - az a vád, hogy jól megszervezett evangélizációk által "életre keltenek" embereket és aztán otthagyják őket "a jégen", vagyis utógondozás híján kárbavész a munkájuk.

Látásom szerint ezek a vádak néha jogosak, de az utógondozás feladata jórészt nem az evangélizációs kampányokra, hanem az evangélizációt rendező gyülekezetekre tartozik. Vagyis helytelen evangélizációkat gyülekezeti háttér nélkül rendezni! Az utógondozást pedig elsősorban - az evangélizációs szolgálattal együttműködve - a **helyi gyülekezetek feladatává kell tenni.**

Az egyik előző fejezetben szóltunk a barátok bibliaórájáról, mint a hálózás egyik fontos eszközéről. Természetesen a **barátok bibliaórája az utógondozásnak is fontos eszköze és területe.** Közösségi utógondozásnak nevezhetnénk, amelynek a hitrejutás, az ismeretszerzés, a Krisztussal és az Övéivel való közösségrejutás szempontjából - amint láttuk - nagyon nagy fontossága van. A barátok bibliaórája azonban nem pótolja a személyes lelkigondozást, amelyet a tanácsadók végezhetnek.

1. A tanácsadók kiválasztása és képzése.

Tanácsadó az, aki személyes lelki közösséget keres és ápol azzal, akit Isten rábízott. Ez a személyes kapcsolat kezdődhet egy evangélizáció előtt az ún. András-misszió során, adódhat "véletlenül" - evangélizációtól függetlenül - egy hétköznapi érintkezés alkalmából, vagy gyakran úgy jön létre, hogy az evangélizáción érintést nyert személyek egyikét vállalja el, ill. bízta a tanácsadóra az Úr. A tanácsadó lényegében **személyes lelkigondozói szolgálatot lát el** a megtérő emberek felé egészen addig, amíg a megtérő újjászületett emberként megtalálja helyét egy helyi gyülekezetben és szolgálatban.

A tanácsadói szolgálat végzéséhez nem elég valamiféle emberbaráti (humanitárius) készség, sem vallásos illetve felekezeti ügybuzgóság, vagy intellektuális felkészültség. Ki alkalmas hát tanácsadói szolgálatra?

(1.) aki bizonyosságot tud tenni a **saját megtéréséről** és újjászületéséről. (1.Pét.3:15, 5:12-13)

(2.) akit e szolgálatában a **Krisztus iránti engedelmessége** és az Ő szeretete motivál (1.Kor.).16-18, Róm. 5:5)

(3.) aki az elveszett embereket **személyválogatás nélkül irgalmas szeretettel szereti** (Luk. 10:30-37, 2Tim. 2:10)

(4.) aki kérte és megkapta a **lelkek megkülönböztetésének ajándékát**. A lelkigondozás során érzékelnünk kell, hogy gondozottunkban milyen szellemiség uralkodik, milyen bűnök, szenvedélyek kötözik meg és mennyire őszinte. Csak a Szentlélek "képesítése" (ajándéka) tesz alkalmassá arra, hogy Isten szentségének a világosságában a megtérni vágyó ember lelepleződjön, bűnbánatban összetörjön és a kereszttel kegyelmet találjon.

(5.) Egy **megnevezhető gyülekezethez tartozzon**. A megtérőknek azt kell tanácsolnunk, hogy egy helyi gyülekezetben találjanak lelki otthont maguknak. Hogyan tanácsolhatnák valakinek ilyet, ha magam se tartoznék egy gyülekezethez, vállalva annak minden örömét, terhét, fegyelmét és missziós programját? Az új megtérők számára biztosítani kell azt a szabadságot, hogy Ők döntsék el, melyik helyi gyülekezetbe kívánnak beépülni. Természetesen adhatunk tanácsot - a Lélek vezetése és bölcsessége szerint - de a döntést mindig a megtérőre kell bízunk. Abból kell kiindulnunk, hogy a Szentlélek minden újjászületett embert beépített és beépít Jézus Krisztusnak láthatatlan testébe (1.Kor.12:13). Ugyanakkor minden újjászületett hívő embernek meg kell találnia a helyét egy látható, helyi gyülekezetben is.

(6.) **Megfelelő bibliaismerettel** rendelkezzen. A tanácsadás során nem a magunk bölcsessége szerint, hanem az Ige szerint és az Igével kell tanácsolnunk. Az Igében nemcsak bölcsesség van, hanem Isten hatalma, amely megítéli a bűnt, közvetíti Isten bocsánatát és a Szentlélek megelevenítése által véghezviszi a kereső ember újjászületését. (1.Kor. 1:18, Zsid. 4:12-13, 1Pét. 1:23) A Szentírás az életünk, problémáink legkülönfélébb helyzetére nézve is ad eligazítást.

(7.) **Legyen tapasztalata (gyakorlata) az imádkozásban**. A kereső embert el kell vezetnünk odáig, hogy személyes kapcsolatba kerüljön Jézus Krisztussal, hogy megvallja Neki bűneit és kérje azoknak bocsánatát, sőt hívja be Őt a szívébe. Vagyis meg kell tanítanunk imádkozni. Nyilvánvaló, hogy erre a szolgálatra csak az alkalmas, aki imádságban szoros kapcsolatot ápol Jézus Krisztussal és így el tudja vezetni a Vele való ima-kapcsolatra azokat is akik Őt keresik.

(8.) **Krisztusi alázattal tud közeledni a kereső emberhez**. Nem "felülről", az önigaz ember fölényével, hanem úgy, mint pl. Jézus a Samáriai asszonyhoz. Jézus megalázkodva vizet kér ettől az asszonytól, noha jól tudta kicsoda, milyen bűnben élő emberrel van dolga.

A felsorolt személyi - hitbeli és lelki - feltételeknek valószínű kevesek felelnek meg egy-egy gyülekezetben. Ezért a lelkipásztor, vagy más lelki vezetők feladata ezeket munkálni. Nagyon alkalmasak erre a **tanítványsági tanfolyamok**, amelyekhez kiváló tananyagok állnak rendelkezésünkre. Egy élni és növekedni akaró gyülekezetben rendszeresen tartani kell ilyen tanfolyamokat. Legalkalmasabbak erre az új hívők, de arra kell igyekeznünk, hogy a régiek is minél többen elvégezzék.

A tanácsadásra alkalmas és e szolgálatra kiválasztott, illetve önként jelentkezők részére - egy-egy evangélizáció előtt - **speciális felkészítésre is szükség van**. A felkészítés alatt a tanácsadók olyan külön összejöveteleire gondolok, amelyeken a szent ügyért buzgó imaközösségekben forrnak össze és **tanfolyamszerűen átveszik, megbeszélik a tennivalókat**. Fontos, hogy ezeken az előkészítő beszélgetéseken előterébe kerüljön az, hogy a kereső emberek tanácsolása során mi az amit tenniük kell. Íme néhány tennivaló:

(1.) A lelkigondozás során figyeljenek érzékenyen a **gondozott személyre**. Szavaiból, arcáról, szeméből a Szentlélek világosságában lássuk meg: lelkileg hol tart..., mi terheli, mi köti, milyen sebek égetik, milyen és mennyi ismerete van Istenről, Krisztusról, önmagáról, a bűnről, a kegyelem munkájáról, stb.

(2.) **Figyeljenek a Szentlélekre**, aki vezet, indít, szavakat ad, eszünkbe juttatja azokat az Igéket, amelyek eligazítást, és gyógyírt jelentenek abban a speciális helyzetben, amely a beszélgetésekben feltárul.

(3.) Meg kell győzni a kereső embert arról, hogy **Isten szereti őt**, és terve van az életével. Erre nézve sok Igét lehet és kell elmondani neki. (pl. Ján. 3:16, Róm.5:7-8, Ef. 2:4-10, stb.)

(4.) Rá kell vezetni arra, hogy Istentől - a megoldástól - **a bűnösségünk választ el**, amely egyetemes (Róm. 3:12, 23) Isten azonban Jézus Krisztus váltsága, keresztye által **áthidalta** ezt a szakadékot és hit által, ingyen kegyelemből megragadhatjuk és megnyerhetjük bűneink bocsánatát és Isten Krisztusban fiaivá fogad bennünket. (Róm. 3:21, Csel. 2:37-38, 1Ján. 1:7-9, stb.)

2. Az utógondozás és a gyülekezet

Az utógondozás legfontosabb feladatait a tanácsadók lelkigondozói tevékenységükkel végzik. A lelkigondozás és tanácsadás akkor érte el célját, ha a megtérők beépülnek egy gyülekezetbe. Ahhoz azonban, hogy ez a biblikus cél megvalósuljon a gyülekezetnek is fogadóképesnek kell lennie.

Sajnos előfordul, hogy gyülekezetek olyan lelkülettel fogadják a hazatérő tékozló fiakat, mint Jézus példázatában a nagyobbik fiú (Luk. 15:25-32) Sok - talán valamikor őszintén megtért testvér - törvényeskedő módon megkeményedve nem tudja elképzelni, hogy a gyülekezetnek kell betöltenie azt a "vendégfogadó" feladatot is, amelyről Jézus az Irgalmas Samanitariusról szóló

példázatában beszél, aki a félholtra vert, sebesült embert a vendégfogadóba - mint gyógyulást munkáló - kórházba vitte. A gyógyulásra szoruló beteg pedig sok figyelmességet, szeretetet, ápolást igényel. Ugyanakkor - amíg meg nem gyógyul - esetleg kellemetlen büzt árasztanak gennyes sebei és a kényes szemeknek nem kívánatos látványt. Félő, hogy egyes gyülekezetek annyira előkelő fényel rendezkednek be imaházaikban (ill. templomaikban) - ami egyébként Isten fenségét valóban megilleti - hogy a bibliában szereplő (- és manapság oly nagy számban köztünk élő -) bűnös asszonyok nem mernek bejönni és könnyeikkel Jézus lábaihoz borulni (Luk. 7:36-50). Más oldalról az istentiszteleteink liturgikus rendje - a kórusok művészi szintje inkább csak a "jó és igaz" emberek igényét elégíti ki, mint a lerongyolódott, kiéhezett és kifosztott tékozló fiaknak, vagyis a megtérni vágyó bűnös embernek kínálná az "Atyai ház" melegét. A legszomorúbb pedig az, hogy ahol már nincs kórus, nincs nagyvonalú liturgikus istentisztelet, mert csak néhány idős tag maradt a valamikor életet sugárzó, megtérő bűnösöknek menedéket nyújtó gyülekezetből, ott is az öngáz, gyakran összeférhetetlen és a hagyományos szabályokhoz ragaszkodó, törvényeskedő lelkiület uralkodik. A jelenlegi, vagy a múlt rendszert kárhoztatják, a sorvadás okát egyedül az elköltözésekkel magyarázzák, noha most is ezrek élnek körülöttük, megmentésre szoruló emberek és még a hívő szülők gyermekeinek a többsége sem tért meg.

Óriási feladat vár ránk: azt munkálni, hogy gyülekezeteink - nagyobbak és a szórványok egyaránt - alkalmassá váljanak az evangelizálásra és a megtérők befogadására! Vannak jó példák is amelyek azzal a reménységgel töltik be szívünket, hogy a világból való komoly megtérések és újjászületések megújítják és megelevenítik a régiakat is! Példaként említem **Kismarját**. (bizonyára több is van ilyen) 1992-ben előbb 3, majd további 2 - jórészt Debrecenben élő, de kismarjai származású fiatal megtért a debreceni gyülekezetben. Megtérésük után szülőfalujuk felé fordult a szívük és egy buzgó imaközösség lelki háttérével evangelizációs munkát kezdtek a faluban. Több ízben is több napos evangelizációs sorozat volt a kultúrházban. Szombatonként ifjúsági és gyermekklubot tartottak (és tartanak) a falu fiataljai és a gyermekek számára. A faluban szép kis baptista imaház van, de csak 4-5 70-en felüli tagja maradt a valamikor virágzó, népes gyülekezetnek. Ezek az idős testvérek megelevenedve hitben és reménységben maguk is bekapcsolódtak az evangelizációs munkába. Többen megtértek - mind fiatalok - és beépültek az öregek gyülekezetébe. Vasárnap délelőttöként a "debreceniek" is Kismarján vesznek részt az istentiszteleten és ott szolgálnak. Velük, az új megtértekkkel és a látogatókkal meg a gyermekekkel benépesült a már majdnem kihalt imaház. Ezek az idős testvérek teljes szívvel és boldog örömmel befogadóképesek lettek... Együtt énekelik a fiatalokkal a gitáros ifjúsági énekeket, Krisztusban és szeretetben befogadták a fiatal nemzedék "új stílusát". Természetesen a fiatalok is szívesen énekelnek velük a Hit-hangjaiból is.

Úgy gondolom, hogy elsősorban lelkipásztorok és a vének, diakónusok feladata és felelőssége, hogy gyülekezeteink - Krisztustól vett missziós küldetésünknek megfelelően - vonzóak legyenek és meleg otthont nyújtsanak a lerongyolódott tékozlók és a kifosztott, sebesült "egy emberek" részére.

X. FEJEZET

Folyamatos ébredés a gyülekezetben.

Minden helyi gyülekezet egészséges lelki állapotát így lehet jellemezni: "Az Úr pedig napról-napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel" (Csel. 2:47)

1986 nagypéntekjét New-Yorkban Tom Maharais lelkipásztor és evangelizátor gyülekezetében töltöttem. 4-5 évvel azelőtt alakult ez a gyülekezet és akkor 7-800 tagja volt. Az istentisztelet kezdetén a lelkipásztor azt kérte, hogy: "álljon fel az, aki az elmúlt héten fogadta el az Úr Jézust". Ketten álltak fel. Kérésére röviden elmondták a megtérésük történetét. Ezután azt kérte a lelkipásztor, hogy azok álljanak fel, akik aznap bizonyágot tettek valakinek a hitükről, ill. Jézus Krisztusról. Kb. 40-50 ember állt fel. Közülük kettő szintén mikrofont kapott és

elmondta, hogy miként történt. Ezután megkezdődött a nagypénteki istentisztelet. Nem gondolom, hogy utánozni kellene az említett New-York-i gyülekezetnek ezt az istentiszteleti "rendjét" - azt sem tudom, hogy ők máskor is így gyakorolják e, de egy szülőképes és egészséges gyülekezetre mindenképpen az a jellemző, hogy mindig vannak újszülöttek, lelkileg gyermekek és lelkileg már felnőttek a gyülekezetben. Budafokon is történt, a 80-as években, hasonló eset. Egy misszionárius evangélista megkérte: "álljanak fel azok akik 1 hónapon belül tértek meg". Egész kis sereg állt fel. Könnyes örömmel magasztaltam szívemben Istent, mert tudtam és tudom, hogy megtérést egyedül Ő tud munkálni, felülről való életet is egyedül Ő tud adni. Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy Isten nem mennyei angyalokat küldött az emberek megmentésére, hanem embereket hívott és hív el az Ő szolgálatára és a gyülekezeteket- a Krisztus testét - kívánja abban az állapotban látni, hogy folyamatosan alkalmas legyen a szülésre. Azért küldte el az Ő Szentlelkét, hogy általa ezt munkálja mind az egyes hívőkben, mind a gyülekezetekben.

Korábban szoltunk az evangelizációs kampányok helyes előkészítéséről és lebonyolításáról. Láttuk, hogy mennyire fontos az utógondozás. Az emberek megmentésének a legeredményesebb és legtartósabb gyümölcsözést hozó "módszere" azonban - az elmondottakkal együtt és azok mellett - **a Szentlélek uralma alatt élő és munkálkodó gyülekezetben megvalósuló folyamatos ébredés.**

A folyamatos ébredésben élő gyülekezet egyrészt megtérések által étszámban, másrészt szentségben és Istenközelségben is növekszik, és ezeknek gyümölcsöként új gyülekezeteket is "szül". Az egészséges és természetes növekedés útja, hogy új területeken az anyagyülekezettől bizonyos távolságban **új gyülekezetek plántálásába kezdenek.**

Az új gyülekezetek plántálása több szempontból is fontos és az élet áradásának természetes útja.

(1.) Először is azért fontos, mert az új területen, az új környezetben fellobbanó tűz **az ott élő embereknek nyújt lehetőséget**, hívogatást az üdvösségre!

(2.) Fontos azért is, mert az egészségesen növekvő gyülekezetben a munkatársak száma is megnövekszik. Számukra új munkaterületet jelent és elhivatásuk betöltésére ad alkalmat az új plántált gyülekezet.

(3.) Ha egy növekvő gyülekezet nem lát meg és nem vállal új és új missziós feladatokat elkényelmesedik, lefolyástalan álló vízzé válik és megposhad benne az addig éltető víz. Sok valamikor élő gyülekezet tragédiája lett ez.

Természetesen egy folyamatos ébredésben lévő gyülekezet nemcsak új gyülekezetek plántálását tartja fontosnak, hanem megkeresi és megtalálja a módját annak is, hogy régi kiöregedett, elnéptelenedett és talán lelkileg is halott gyülekezetekben kezdjen evangelizációs missziómunkát. (Mint a kismarjai

példa mutatja) Gyakran azonban ez nehezebb feladat, mint új gyülekezet plántálása. Sajnos a megmerevedett, szokásokhoz ragaszkodó és megújulni nem akaró, sokszor életpéldájukkal sem vonzó régi "hivők" olyan akadályt képeznek, amelyet szinte lehetetlen elhárítani.

XI. FEJEZET

Ökumenikus evangélizáció

Jézus Krisztus láthatatlan teste, az Újszövetségi Gyülekezet, az egyetlen közösség, amelybe beletartozik **minden újjászületett ember** nemre, fajra, nyelvre, időre és felekezetre való tekintet nélkül. "Krisztus mennyasszonya" - az elhívottak szent közössége - Isten oldaláról nézve - egyetlen élő organizmus, amelyet a Szentlélek Jézus Krisztus váltsága által hozott létre és építi egészen addig, "amíg a pogányok teljes számmal be nem jutnak" (Róm. 11:25) és Jézus - mint mennyei Vőlegényünk - el nem ragadja Övéit: "és így mindenkor az Úrral leszünk" (1Tess. 4:3-18)

Ezt tudva az volna ideális, ha evangélizációinkat különböző felekezetek összefogásával együttesen rendezhetnénk. Hiszen a célunk azonos: emberek megmentése az üdvösségre. A bibliánk, az evangélium, Jézus Krisztus személye - a keresztyén felekezetek nagy részénél - az Apostoli hitvallás közös alapján állva - szinte azonos hitbeli látás szerint hirdettetik... Mégis vannak gátak ténylegesen és történelmileg kialakult problémák, amelyek arra vezetnek, hogy - egészen **kivételes esetektől eltekintve** - helyesebb az evangélizációkat felekezetenként tartani. Lássuk ezeket a problémákat.

1. A történelmi hagyományra épülő igények.

A keresztyénységnek hazánkban 1100 éves múltja van. Sok évszázadon át minden gyermeket kötelezően be kellett keresztelni az egyházba. Országunk lakosságának többsége ma teljesen hit és biblia nélkül él. Az elődöknek azonban tartozniuk kellett valamelyik felekezethez. A történelmi nagy egyházak lelkészei általában jogos követelménynek tekintik, hogy minden megtérő ember abban az egyházban élje hívő életét, amelyhez elődei tartoztak. Általában azt a szabadságot sem tekintik elfogadhatónak, hogy a megtérő új hívő abba a gyülekezetbe épüljön be, amelyet hitbeli látása és lelki igényei szerint magához a legközelebbvalónak ismer. (pl. Egy budafoki evangélizációnk végén 14 ember maradt vissza a megtérés örömeivel. Egy református evangélumi lelkész is visszamaradt és szót kért. Sorra kérdezte, hogy milyen vallásúak voltak a megtérők szülei. Csak kettő volt közülük baptista szülők gyermeke. A többiekhez határozott felszólítással így szólt: "menj vissza a saját egyházadba és ott légy világosság!" A megtérők közül egy - aki évek óta hozzánk járt és már

felvételét is kérte a gyülekezetbe - komolyan vette ezt a felszólítást és visszament. Azóta kb. 20 év telt el. Ennek a "visszatérő" embernek a lelki élete csödök sorozata és meddő vergődés lett, nem talált meleg lelki otthonra.)

2. Az evangéliumi felekezetek között a bibliai látás, főként pedig a hitbeli gyakorlat és a közösségi élet terén jelentős különbségek vannak. A kezem öt ujjá is mind különböző és mégis éppen így tudok jól fogni velük. A keresztyén felekezetek különbözőségét - amennyiben a legfontosabb hitbeli alapok bibliaiak - tekintsük Isten szertő szíve gazdagságának! Így tud "megfogni" legtöbb embert! Aki a misztikumban és csendben keresi Istent: megtalálja egy katolikus templomban, aki a tiszta evangéliumot akarja hallani, de nem vágyik szoros közösségre emberekkel, eljár egy történelmi protestáns templomba. /Bár tudom, hogy náluk is sok helyen törekszenek az egymással való közösségre is) Aki arra vágyik, hogy azokkal hallgassa együtt a tiszta evangéliumot, akik újjászületett emberként egymással szoros közösségben élnek: a baptista jellegű gyülekezetekben találja meg otthonát. Aki pedig érzelmeiben lángoló, rajongó "átélésekre" vágyik egy karizmatikusnak mondott gyülekezetet keres magának. Természetesen a hitbeli gyakorlatok nem ilyen "vegytiszta" állapotban élnek, vannak átfedések. De mindenképpen igaz, hogy az Istent kereső emberek részben a családi hagyományuk szerint, de egyre inkább a személyes lelki igényük és karakterük szerint találják meg egy-egy gyülekezetben a lelki otthonukat. Helyesebb és eredményesebb is tehát ha minden gyülekezet a maga hitbeli látását és közösségi arculatát teszi nyilvánvalóvá az evangélizáció alkalmával.

3. A felekezetek helyi gyülekezeteinek közösen rendezett evangélizációi gyakran inkább keresztyén demonstrációt, mint tényleges gyülekezetbe való beépülést eredményező megtéréseket jelentenek. Ennek bizonyára az a legfőbb oka, hogy az evangélizáción megjelenő különböző felekezetű hallgatókban - látva a lelkészek nagy lelki egységét - (ami nagyon is kívánatos, hogy igaz legyen) azt a benyomást nyerik, hogy minden a legnagyobb rendjén van, mindenki maradjon úgy és olyannak, amilyen addig volt, esetleg egy kicsit több buzgósággal.

Az ökumenikus együttműködésben azt látom egészségesnek és kívánatosnak, hogy a felekezetek lelkészei és tagjai között legyen békesség, féltékenység nélküli szeretet. **Legyenek közös imaalkalmak** a megtérésekért és a megszentelődésben való növekedésért. Akik már hitben vannak **legyenek hűek és tevékenyek a maguk gyülekezetében**; a hit nélkül való **tömeget pedig tekintsük olyan tengernek, amelyben minden gyülekezet - elhivatása és indentitása szerint kiveti a hálót** és igyekszik menteni az üdvösségre (és nem a felekezete számára) az embereket. Minden gyülekezet imában és szíve örömeivel támogassa a másik gyülekezet lélekmentő tevékenységét és örüljünk a mások eredményének is. Itt most külön-külön "akolba" gyűjtjük a juhokat, de

azzal a tudattal és testvéri érzülettel tesszük ezt, hogy amikor Jézus Krisztus a mi közös Urunk eljön "lesz egy nyáj és egy pásztor" (Ján.10:16)

Az ökumenikus evangélizációról szóló jelen soraimban említettem, hogy **lehetnek "kivételes esetek"**, amikor teljes szívvel támogatásra méltó az egyházak és felekezetek összefogása az evangélizáció előkészítésében és lebonyolításában. Ilyen kivételes esetnek azt tekintem, amikor **nem néhány helyi felekezet** gyülekezeteinek közös evangélizációjáról, hanem egy egész ország, vagy országrész, sőt esetleg több országra kiterjedő nagy evangélizációs megmozdulásról van szó. Ilyen esetben már elmosódnak a felekezeti jellegzetességek és határok is - különösen ha sok embert megérint az evangélium ereje - mindegyikük saját maga fogja megkeresni a neki megfelelő lelki otthont. A tapasztalat is azt igazolja, hogy az ilyen nagy összefogással és sok embert megmozgató evangélizációs kampány minden felekezetnek és gyülekezetnek a javát és növekedését szolgálja.